

Voto

ALGEMENE
STUDENTEN
RAAD

Architekten

Studiedruk is een probleem dat in alle fakulteiten voorkomt. In de ene al wat meer dan in de andere. Vooral de architectuurstudenten klagen erover dat zij meer uren dan nodig achter hun bureau zitten of in de les aanwezig moeten zijn. Op pag. 4 laten wij enkele architectuurstudenten aan het woord.

Historiek van de demokratizering

De kans bestaat dat de inschrijvingsgelden aan de unief zullen verhoogd worden. Ook circuleren er onheilspellende berichten over de blokkering van de sociale voorzieningen. Alarmerende berichten die indruisen tegen de demokratizering van het onderwijs. In deze Veto vindt u een historisch overzicht van de regeringsmaatregelen die vanaf 1950 rond het universitair onderwijs genomen werden. Zie pag. 6.

Peyskens

Paul Peyskens, de regisseur van 'L'Homme qui a voulu' ziet u hierboven afgebeeld. Een interview met hem op pag. 5.

Weekblad. Jaargang 12, '85-'86.
Nr. 9, dd. 28 november 1985
ISSN: 0773-5162

Verantw. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Medika bepaalt zijn standpunt

Pro en kontra Numerus Clausus

Numerus Clausus in de geneeskunde-opleiding is nog nooit zo'n heet hangijzer geweest als heden ten dage. Vroeger zijn voorstellen tot NC altijd gestrand op massaal protest vanwege studenten. 'Recht op studie' en 'Vrijheid van studiekeuze' stonden in het vaandel van de meerderheid der medici in spe. De laatste tijd is er een verschuiving waar te nemen. Omwille van deze verschuiving en omwille van de geruchten dat NC ter discussie zou liggen op het formatiebeeraad, organiseerde Medika een Algemene Vergadering, waarna een referendum volgde.

Bernard Landtmets kreeg eerst het woord om het standpunt pro NC te verdedigen. Zijn redevoering steunde op drie peilers: financies, deontologie en overkompensatie. Wat de financiële argumenten betreft: de verhoging van sociale lasten voor de bevolking leidt tot een vermindering van het aantal prestaties voor de geneesheren, meent Bernard. Dus minder brood en vlees te verdelen onder meer geneesheren. Er volgde een opsomming van financiële lasten en de vestigingsmoeilijkheden waar een huisarts mee geplaagd wordt.

Demokratizering

Deontologisch gezien bekommerde Bernard zich over het feit dat verdere stijging van het aantal artsen de sfeer van concurrentie versterkt, waarvan de patiënt het slachtoffer wordt. Men mag ook jongeren niet toelaten aan zware studies met een uitzichtloze toekomst, meende Bernard. Dat zou geen afbraak doen aan de demokratizering van het onderwijs, want NC geeft een betere hoop op de toekomst en wordt aldus meer toegankelijk voor minder begoeuden.

Een overaanbod aan artsen leidt tot

overkompensatie, waardoor artsen patiënten onnodig laten terugkomen of hospitaliseren. Dit zou tevens leiden tot een tekort aan ervaring met een minder goede medische uitoefening.

Een lapmiddel

Na een kort besluit kreeg Peter Persijn het woord. Hij legde uit waarom NC zo aktueel is. Er is een tekort in het RIZIV en daar wil men wat aan doen. Dit tekort in het RIZIV is echter veroorzaakt door een gebrek aan globaal gezondheidsbeleid en niet door het aantal artsen. Dit blijkt ook het standpunt te zijn van het VBO (Verbond der Belgische Ondernemingen). Men ging er van uit dat het werkgeversstandpunt door de artsen zou worden verdedigd en het werknemersstandpunt door de ziekenfondsen. Achteraf is gebleken dat de belangen van beide groepen op talrijke domeinen gelijk liepen en dat beiden er voordeel bij hadden dat zoveel mogelijk geldmiddelen in het systeem terecht kwamen. Het VBO stelt hieromtrent een aantal concrete maatregelen voor, maar rept niet over NC.

Ook wees Peter op konklusies die gepubliceerd werden door de VLIR, namelijk dat een betere organisatie van de gezondheidszorg (via uitbouw van eerstelijns geneeskunde), en ander terugbetalingssysteem, een pensioenregeling en andere. NC kan in dit opzicht de problemen niet verhelpen, integendeel, maskeert ze. Eens een NC ingevoerd zal zijn, zal men slechts over een vijftiental jaren aan evaluatie toe zijn.

Peter pleitte voor een gezondheidsbeleid dat moet uitgaan van de noden die er bij de bevolking aan gezondheidszorg leven en niet van de bekommernissen van een beperkte groep mensen voor hun financiële status.

Een tekort aan artsen

Er volgde een verwijzing naar studies, uitgevoerd door Rijksuniversiteit te Gent. Volgens deze zijn er in België niet voldoende artsen om aan de

gezondheidsbehoeften te voldoen. Peter onderstreepte dat de basisdoelstelling van hoger onderwijs de vorming van de persoon is en niet de beroepsopleiding. Dus hoger onderwijs moet voor iedereen toegankelijk zijn. Het wordt ook hoog tijd voor een nationale discussie over het gezondheidsbeleid met alle betrokken partijen (artsen, ziekenfondsen, patiënten). Daarna kan men pas tot konklusies en mogelijke oplossingen komen.

Tenslotte wees Peter naar alternatieven die minister Dehaene destijds heeft geformuleerd zoals pensionering na 65 jaar, beperking van het aantal kumuls, bevordering van de medische hulp aan ontwikkelingslanden, aansporing tot associatie en andere.

Uit het debat dat volgde weerhouden we enkel het feit dat er ook jonge artsen in de zaal waren die de toekomst rooskleurig zagen. Zo verhaalde een pas afgestudeerde arts dat hij reeds drie aanbiedingen kreeg voor associatie. Het blijkt dat er al een spontane evolutie is naar associaties, sommige onder slechte, andere onder goede voorwaarden. Bovenomemde arts was dan ook verbaasd over andere geruchten over de netelige positie van de jonge huisarts.

Ludo Barbé

24-urenloop: dinsdagavond ploeterden een massa toeschouwers door de modder rond de piste. De opkomst van de lopers was daarentegen allesbehalve massaal. Vorige week berichten wij reeds over de rekordopging van Apollon, Ekonomika en VTK. De laatste twee haakten echter af(?); het rekord van Apollon is dus sowieso een feit. Volgende week een uitgebreide reportage hierover in Veto. (foto Veto)

Terug van weggeweest? De vrijstellingen

Op de agenda van de Akademische Raad van 18 november stond een puntje in verband met het aanpassen van het examenreglement aan het voorstel van interuniversitair reglement inzake vrijstellingen. Wat de studentenfракtie daardoor wist te vertellen kan je in dit artikel lezen.

Een tijdje geleden verklaarde de Raad van State de examenreglementeringen van alle universiteiten ongeldig wat betreft de overdracht van vrijstellingen naar een bisjaar. De wildgroei die op dit gebied ontstond, werd hierdoor aan banden gelegd. Het moet wel opgemerkt worden dat de vrijstellingen voor tweede zit niet ongeldig verklaard werden.

Binnen de VLIR, de Vlaamse Interuniversitaire Raad, werd er dan gepoogd om tot een eenvormig interuniversitair reglement te komen, omdat dit een vereiste was die de Raad van State opgelegd had, een eis die overigens werd overgenomen door de beide ministers van onderwijs. Binnen de schoot van de VLIR werd een voorstel geformuleerd. Dit voorstel bevatte alleen minimumvoorwaarden, het stond iedere universiteit vrij om nog bijkomende eisen op te leggen. Dit voorstel werd met hier en daar

kleine aanpassingen door alle Vlaamse universiteiten goedgekeurd. Dit gebeurde voor Leuven door de Akademische Raad op 14 oktober '85. Het probleem voor Leuven was tweeledig: enerzijds stelt het VLIR-voorstel dat een 12 voldoende is voor een vrijstelling in een bisjaar, anderzijds kan men enkel vrijstellingen bekomen door de klausule in verband met de helft van de punten. De bepaling in verband met de helft van de vakken vervalt dus.

Dilemma

De studentenfракtie van de ASR op Akademische Raad stond voor een dilemma: welk standpunt moesten zij verkondigen. Omdat het VLIR-dokument maar een minimumreglement was, bestond er dus de mogelijkheid om de 12 op te trekken naar een 14, maar dan wel zonder de mogelijkheid om vrijstellingen te krijgen met de bepaling "de helft van de vakken".

Het dilemma bestond uit het volgende. Als de 12 (voor vrijstelling in een bisjaar) verdedigd werd hield dit in dat het "psychologisch effect" ging spelen: een prof heeft op het ogenblik de mogelijkheid om een student te oordelen tussen 12 en 14; een student in zijn stof maar redelijk kent, zou in aanmerking kunnen komen voor een eventuele vrijstelling voor tweede zit, maar nog niet voor een bisjaar; zo'n student krijgt in de huidige situatie een

13. Als de norm voor een bisjaar 12 wordt, dan zal deze persoon maar 11 krijgen.

Een ander gevolg zal zijn dat het globale percentage zal dalen, een gevolg waarvoor voornamelijk de profen bevreemd zijn. De studenten die een tweede zit hebben, zullen waarschijnlijk minder vrijstellingen hebben voor hun tweede zit, dit omdat het psychologisch effect van een 13 niet meer zal bestaan. De bidders zullen, indien een 12 voldoende zal zijn, over het algemeen meer vrijstellingen hebben. Daar staat wel tegenover dat het aantal studenten, dat zal mogen genieten van vrijstellingen omdat zij de helft van de punten behaald hebben zal dalen. Grosso modo zal het aantal vrijstellingen voor een bisjaar gelijk blijven, alans dat was de schatting.

Nadelig

Als de norm voor een bisjaar op 14 zou gesteld worden, terwijl de norm voor tweede zit op 12 zou blijven, dan vallen een aantal hierboven opgesomde nadelen weg. Maar de bidders zouden geen vrijstellingen meer kunnen krijgen indien ze de helft van de punten niet behaald hebben. D.w.z. dat alle bisstudenten die nu genieten van vrijstellingen dank zij de bepaling in verband met de helft van de vakken in het nieuwe regime geen vrijstellingen meer zouden hebben. Bij navraag bleek dat binnen de fakulteit toegestane wetenschappen ongeveer de helft van de bidders van deze klausule gebruik maakt. Het is duidelijk dat in dit regime bisstudenten benadeeld worden.

Het bleek dus dat beide alternatieven hun nadelen hadden. In het ene (vervolg op p. 2)

Op het referendum hebben 904 studenten van de 1615 hun stem uitgebracht, een redelijke opkomst als men bedenkt dat het derde doktoraat en de helft van het vierde doktoraat op stage is. Er waren 4 vragen te beantwoorden in het jongste referendum van Medika. De eerste vraag luidde: "Numerus Clausus dient principieel te worden vermeden/ingevoerd." Deze vraag peilde naar een algemeen principieel standpunt van de geneeskundestudent, los gezien van de situatie zoals deze voor geneeskunde zich voordoet.

Een tweede vraag peilde naar welke vorm van NC de student geneeskunde goedkeurt. Deze resultaten zijn echter nog niet bekend. Een derde vraag luidde: "Denk je dat NC een noodzakelijke maatregel is om de organisatie van de gezondheidszorg in België te verbeteren?" De vierde vraag, "NC in geneeskunde ja/nee" peilde naar een concreet standpunt. Dit standpunt zal door Medika's preses, Mineke, verdedigd worden op de volgende CINEM-INUK vergadering. Op deze vergadering bepalen de verschillende fakulteiten geneeskunde hun standpunt ten overstaan van de overheid.

De resultaten waren als volgt.

Iste vraag	nee 62	ja 32	onthouding 6%
3de vraag	nee 44	ja 26	onzeker 28% onthouding 2%
4de vraag	nee 53	ja 41	onthouding 6%

Geen NC dus, als je het Medika vraagt. Nu wordt het afwachten wat de andere Medische fakulteiten vinden. Gefluisterd wordt dat de Brusselse fakulteiten pro zouden zijn. De spanning is er dus nog niet uit...

lezersbrieven

Alle lezersreacties kun- en bezorgd worden op de redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Studenten beweging (7)

De commentaar op mijn lezersbrief in Veto nr. 7 verplicht me wel weer tot een antwoord, maar is van zo'n bedroevend gehalte, en doet me weer zaken zeggen die ik niet gezegd heb, dat dit de laatste keer moet zijn.

Geen KP-voorgeschiedenis bij de SVB-kopstukken (n.v.d.r.: *Studentenvakbond*)? Wie zich door bv. de Mormoonse propaganda laat overhalen, heeft doorgaans geen Mormoonse voorgeschiedenis, maar wordt toch vaak de beste propagandist. Noteer dat "De Brug" ("Vereniging van Leuvense progressieve studenten") meer dan een studentengeneratie vóór 1968 al bestond, en SVB sedert 1964, en dat toen het door de KP geïntroduceerde rode boekje van Mao grote invloed had. Vandaar trouwens

de Maoïstische strekking van PVDA. VVS (n.v.d.r.: *Vereniging Vlaamse Studenten*) was onder invloed van de UIE (hoofdzetel: Praag) al vanaf 1962 aan het verlinken.

Een mentaliteitsbreuk? Was uw commentaar op de "volksvergadering" in Alma 2 in januari '68, waar een student op het podium kwam, en aandrang om het eindelijk eens over de grond van de zaak te hebben: de verhuus van de Waalse sectie? Levendig applaus, maar radde Pol Goossens deed alsof hij niets gehoord had, en boemde maar verder over de strijd van de arbeiders en studenten tegen het kapitaal. Ik zie hier ook gepubliceerde protesten zoals van Frans Smolders (1965) en H. Starckx (mei 1968), en een protest-ontslagname van Jan Uytterhoeven (1965). Hoe interessant ook, citeren eruit kan niet in dit bestek, maar er blijkt, hoezeer niet-links geïsoleerd en gedemoraliseerd werd. Trouwens, al bij de inschrijving overstemde de propaganda van SVB en filialen alle andere, zodat elke nieuwkomer dacht, aan een linkse universiteit terechtgekomen te zijn.

M. De Cooman

Zuid-Afrika

Alhoewel dit mijn eerste jaar Leuven is, begin ik toch te begrijpen waarom ASR twee jaar geleden de afscheuring van KRUL moest ondergaan. En men zou niet zeggen dat deze scheiding de nodige inkeer heeft teweeg gebracht want in Veto nr. 7 (14 nov. 1985) worden er meer dan 1 blz. lang opnieuw een aantal pseudo-progressieve onnozelen uitgekraamd, ditmaal over Zuid-Afrika.

Ik kan begrijpen dat brave progressieve zielen (i.c. het comité "Boycot Apartheid") hun volutarisme nu eens op de RSA wensen te botvieren (altijd maar de raketten begint op de lange duur maar te vervelen), maar ik wens de strebers toch even attent te maken op het feit dat zij op z'n minst een eenzijdige benadering van de werkelijkheid aanhangen.

Of is het zo dat zij volgend jaar zullen beginnen met een comité "Boycot Nicaragua" ten voordele van de Mosquito-indianen. Een andere suggestie die ik hen kan geven is "Boycot Mugabe" om zo te protesteren tegen de onderdrukking van de Matabeles in Rhodesië.

Indien Veto daar ook aandacht wil aan schenken, dan hoop ik dat haar redactie op een eerlijker manier zal te werk gaan dan de methode die zij hanteerde in Veto nr. 7. Ik heb het daarbij niet alleen over de eenzijdigheid van het bronnenmateriaal, maar ook over de talrijke onjuistheden die in deze 3 artikels neergepend waren. Wegens de bondigheid die U aan de lezersbrieven oplegt kan ik onmogelijk al die fouten stuk voor stuk weerleggen, maar voor u en uw lezers zou het interessant zijn om eens een volledige bladzijde te wijden aan de standpunten van een vereniging die een totaal andere benadering van Zuidelijk Afrika voorstaat (ik denk hier bijvoorbeeld aan de PROTEA-studenten).

Veto wordt immers gefinancierd met gelden van de universiteit (gemeenschapsgeld) en derhalve is het uw plecht om alle mogelijke benaderingen van een bepaald maatschappelijk probleem op een objectieve wijze weer te geven.

J.P. Lemaire

N.v.d.r.: Rhodesië is van naam veranderd.

Vorige week donderdag ging er in zaal Manhattan een eigenaardig spektakel door onder de naam "Miss & Mister University verkiezing" in een organisatie van VRG. Wat hiervan precies het opzet was, is ons niet duidelijk geworden. Trouwens, ook de kandidaten bleken moeilijkheden te hebben met diezelfde vraag. Sommigen stonden daar gewoon wat te 'playbacken' op de scène, anderen trachten op een meer verbale dan visuele manier 'de show te stelen'. Op de achtergrond was er dan nog een tafel met een paar onzin uitkramende zatte ladders, die in het begin van de avond als 'jury' waren voorgesteld. Opvallendste figuur daaronder: Walter Grootaers die beter Grootbakkes geheten had. Wat deze mannetjesputter daar allemaal bij elkaar gekraamd heeft, besparen we u. De optredens waren

dom, flauw of klichee; de jury hetzelfde maar nog een maat erger; het publiek was duidelijk op vulgaire seks belust en dus achteraf ontgoeheld. Immers, de verbale acts werden met sneeuwballen bekogeld en de laatste act, waarbij een paar meisjesstapels doorheen een bloesje vrienden, werd misstijl en met glazige blik aangestaard. De enige die een beetje te genieten was, was presentator Marc Uytterhoeven die de zaak soms smedig aan mekaar wist te praten en zelfs Grootaers de mond wist te snoeren. De gespiste aandacht tijdens de laatste act was ook hem opgevallen, wat hij "voor Leuven, het intellectuele centrum van (arm, nvd) Vlaanderen, toch maar beneden peil" vond. Het publiek zal Marc dus wel niet meer kunnen luchten? (foto Veto)

Veto, jaargang 12 nr. 9, dd. 28 november 1985

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)
 Hoofdredaktie: Pascal Lefèvre en Bert Malliet
 Redaktiesekretaris: Filip Huyzen
 Redaktie: Kris Blyckers, Eddy Daniëls, Frederic Marain, Marc Sys, Didier Wijnants
 Fotografie: Geert Coer e. Hans Mattheuws, Dirk Ramaekers
 Zetwerk: Paul Bijnen, Wouter Colson, Ria De Schutter, Marc Heeren, Peter Mostrey, Didier Wijnants
 Lay-out: Kris Blyckers, Kathleen Cole, Gerd Franssens
 Medewerkers: Ludo Barbé, Wouter Colson, Yon Flerackers, Erwin Jans, Veerle Lens, Peter Mostrey, Bruno Peeters, Dirk Poelaert, Linda Pollers, Dirk Ramaekers, Stef Van den Eynde, Geert Van Eekert, Bart Deelen
 Eindredaktie: Marc Heeren en Filip Huyzen

Oplage: 8000 exemplaren
 Drukkerij: Rotatyp, Brussel
 Abonnementen: Studenten: 150,-; niet-studenten: 250,-; steun: vanaf 500,-
 storten op rek. nr. 001-0959719-77
 Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres
 Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u

Leren om te overleven

Van 29 november tot 1 december a.s. organiseert ITECO, vormingscentrum voor ontwikkelings samenwerking, een cyclus onderwijs onder het motto "leren om te overleven".

Deze cyclus richt zich tot allen die als ontwikkelingswerker/ster in een onderwijssituatie wensen te komen en tot leerkrachten die hier in hun klas te maken hebben met cultuurverschillen.

Via begrippen als "funktioneel onderwijs" en "eerstelijsonderwijs" wil de cursus ervaringen konfronteren en structureren. Zo wil hij een basis leggen met aandachtspunten voor de concrete (klas-)praktijk.

PLAATS: Verloren Bos, Lokeren.
 DATA: van vrijdag 29 november om 19.00 u tot zondag 1 december, 17.00 u.
 INFO & INSCRIFINGEN: ITECO, Lakenestraat 76, 1000 Brussel. Tel. 02/217 31 67.

Cardo Kaartenbakken.
 Capaciteit van 250 tot 1000 steekkaarten.
 Formaten A, A6, A5 en A4.
 Verkoopadviesprijs:
 Cardo 250 A: **270,-** f (1277,-)

Basko Papiermanden.
 Rond model 13 of 18 l.
 Vierkant model 20 l.
 Verkoopadviesprijs:
 Basko 13: **230,-** f (1193,-)

Collecta-Transit.
 Collecta tijdschriften-cassettes.
 Transit brievenbakjes.
 In stevig slyreen.
 7 verschillende kleuren.
 Verkoopadviesprijs:
 Collecta: **173,-** f (145,-)
 Transit: **155,-** f (130,-)

acco s.v. papierhandel
 tiensestraat 134, leuven tel.: 016/23.35.20
 22.12.49

Vraag onze speciale actieprijs.

De vrijstellingen

(vervolg van p. 1)

regime werden de binstudenten enigszins gespaard ten koste van de tweedezitters, in het andere geval waren de binstudenten de klas. De studentenfraktie van de ASR kon in dit dilemma geen standpunt kiezen. Er werd aangedrongen op een mogelijk behoud van het huidige systeem.

een volledige tweede zit. Het geen niet kon voorzien worden is een eskalatie van de nul-vragers, de studenten die gokken op de helft van de vakken.

In het huidige VLIR-voorstel is deze bepaling niet opgenomen, d.w.z. dat de KUL haar huidige examenreglement zou moeten wijzigen om conform te zijn aan het (door Akademische Raad goedgekeurde) VLIR-voorstel.

Dekanen

De studenten kregen voor hun standpunt bijval van enkele dekanen. Deze hadden enkele andere argumenten voor het behoud van het huidige systeem. Leuven is immers de grootste universiteit van het land, en dus moesten de kleinere universiteiten zich ook maar aanpassen. Bovendien heeft Leuven ten opzichte van de andere universiteiten al minder studenten met graden, hetgeen zijn belang heeft bij het toekennen van NFWO-beurzen en dergelijke, met andere woorden een pure geldkweste.

In Leuven moet men bovendien geslaagd zijn voor de helft van de vakken om in aanmerking te komen voor vrijstellingen. Deze klausule is er indertijd aan het examenreglement toegevoegd om studenten met enkele zeer lage cijfers toch van vrijstellingen te kunnen laten genieten. Door dat ene lage cijfer kan het gemiddelde af en toe onrustbarend dalen. Binnen pedagogie bleek dat vóór deze bepaling werd bijgevoegd maar één student om de drie jaar (jawel, u leest goed) het kon presteren om te slagen ondanks

Stemmingen

Bij een stemming bleek dat een meerderheid van de aanwezigen vóór het behoud was van het huidige examenreglement van de KUL, d.w.z. een 14 met behoud van de bepaling "helft van de vakken". In een volgende stemming over het behoud van de 14 ongeacht de bepaling "helft van de vakken" bleek daar al geen meerderheid voor te zijn. De rektor besloot hieruit dat hij nogmaals bij de VLIR het standpunt van de akademische raad ging verkondigen en dat hij daarom zou aandrongen voor de opname van de bepaling "de helft van de vakken".

Het valt af te wachten of er effectief nog iets zal gebeuren, dat het VLIR-voorstel nog gewijzigd zou kunnen worden. Dit houdt in dat al de andere universiteiten zich terug zouden moeten uitspreken over deze wijziging. Of Leuven haar slag op tijd zal kunnen thuishalen is te betwijfelen. De nieuwe reglementering geldt immers al voor de vrijstellingen die zullen behaald worden vanaf dit jaar. Enige haast is dus wel niet misplaatst.

Bruno Peeters

Er kan nog zoveel meer gebeuren...

11.11.11. (te) ver van je bed?

De activiteiten van 11.11.11, reeds aan hun twintigste uitgave toe, lopen langzaam ten einde. Dat betekent ook dat het werk van de vele duizenden vrijwilligers er weer op zit. Als algemene nabeschuiving bij de acties in Vlaanderen en aan de KUL had Veto een interview met prof. Alfons Van Daele, docent in de wiskunde aan de faculteit der Wetenschappen. Fons Van Daele is echter ook actief bij het NCOS, het Nationaal Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking, waar hij lid is van de raad van beheer. We hadden het met hem over het NCOS en over de 11.11.11-werking aan de KUL.

Veto: Kan u iets vertellen over de structuur van het NCOS? Hoe gebeurt de besluitvorming bij het NCOS?

Van Daele: «Het Nationaal Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking is een vzw en wordt dus beheerd door een algemene vergadering en een raad van beheer, die beide mensen uit verschillende niet-gouvernementele organisaties (NGO) bevatten, zoals Broederlijk Delen, ACW Wereldsolidariteit e.d. Daarnaast zijn er nog vertegenwoordigers van de provincies. Deze leggen de band tussen het NCOS en de gemeentelijke komites. Verder zeten er ook allerlei sociaal-kulturele organisaties (zoals bv. jeugdbewegingen) in deze beleidsorganen. Het NCOS heeft een tweeledige structuur. Enerzijds is het een koepel van NGO's van allerlei slag (zoals kristelijke als socialistische, enz.) en zorgt het NCOS voor de coördinatie van bepaalde activiteiten van die organisaties.»

«Daarbij is politieke functie naar de overheid toe een voornaam aspect. Ik vind de politieke actie van het NCOS in verband met de derde-wereldproblematiek heel belangrijk. Anderzijds is er de organisatie van de 11.11.11-actie met daaraan verbonden een werking naar de basis toe. Er werken maar liefst 17000 mensen aan mee!»

Sensibiliseren

Veto: Enerzijds is er dus een koepel, die zich bezighoudt met denken en met politieke acties naar de overheid toe. Anderzijds is er de praktische organisatie met als voornaamste doel geld inzamelen?

Van Daele: «Neen, dat moet men ruimer bekijken. De 11111-actie bestaat uit drie luiken. Een eerste is geld inzamelen om projecten te steunen. Een tweede is een informatie-campagne die minstens zo belangrijk is als de inzameling. Tenslotte gaat die inzameling slechts over een bedrag van ongeveer 100 milj., terwijl het Belgisch budget voor ontwikkelingsamenwerking circa 26 miljard bedraagt. Ten derde is er ook steeds een politiek luik aan gekoppeld.»

«Voor al die dingen zijn er op nationaal nivo binnen het NCOS werkgroepen. Zo is er o.a. een animatie-werkgroep voor de 11111-actie, een politieke werkgroep en een werkgroep projectenbeleid. Deze laatste onderzoekt welke projecten men kan steunen, welke criteria men daarbij moet hanteren. Daarnaast zijn er ook nog de provinciale afvaardigden, die in de algemene vergadering en de raad van beheer zitten. Deze coördineren de werking op gemeentelijk vlak. Het NCOS steunt trouwens op gemeentelijke komites. Zo is er te Leuven in september een startvergadering geweest waar Leuven een keuze maakte uit de projecten, dit jaar koöperaties voor de uitbouw van jaaropstapen op de Kaapverdise Eilanden. Daarna wordt het werk verdeeld. Er is de organisatie van inzamelingsperiodes georganiseerd en is er een brochure gemaakt. Heel wat mensen steken daar enorm veel tijd in.»

Veto: Het NCOS koos voor een systeem van opbouw van koöperaties voor haar projecten. Men zou even goed kunnen proberen om bijvoorbeeld een kapitaal-injectie in de middenstand te doen. Hoe komt die keuze tot stand?

Van Daele: «Het NCOS heeft vorig jaar een aantal studiedagen ingericht. Die stonden open voor iedereen en een aantal aspecten van de projectenwerking werden er toegelicht door specialisten en door mensen uit de derde wereld zelf. Naar aanleiding van die dagen heeft de werkgroep projectenbeleid een document opgesteld, een soort resume. Dat document is besproken op de raad van beheer en is bekomentariseerd door een heleboel NGO's. Daarna is er eek kollekwium gehouden, een soort open vergadering, waarbij de grote lijnen van het beleid worden vastgelegd. De uiteindelijke beslissing wordt wel in de algemene vergadering genomen.»

Veto: Hoe is de verstandhouding tussen het NCOS en de regering? In het verleden is die nogal eens stroef verlopen.

Van Daele: «Ik weet niet of de verstandhouding als dusdanig slecht is. Er zijn wel enkele strubbelingen geweest tussen buitenlandse zaken en het NCOS, zoals vorig jaar naar aanleiding van de Zaire-actie. Dat is min of meer begrijpelijk; wij manen als het ware de regering aan om haar ontwikkelingsbeleid te verbeteren en dat brengt soms spanningen met zich mee.»

Karitatief

Veto: Kent de doorsnee-Belg het NCOS niet alleen van 111111 en als rekeningnummer op het scherm nadat er ergens een ramp plaatsvond? Hoe gebeurt de bewustmaking naar de bevolking toe?

Van Daele: «Dat is een moeilijke zaak. Bij de 11111-actie komen we ruimschoots in de belangstelling en dan gaat het vooral over projecten steunen. Om daarbij onze animatiewerking te verspreiden is al een heel stuk moeilijker. Als we informatievonden om te organiseren komt er in 't algemeen weinig volk, alhoewel daar wel uitzonderingen zijn. Wat de politieke actie betreft is dat nog moeilijker om dat aan de brede basis te brengen. Dit komt ten eerste doordat derde wereld geen probleem is waar de meerderheid van wakker ligt. Ten tweede is er een tendens die meer en meer ingang vindt, derde wereld te veel op het karitatieve nivo. 't Is niet voor niets dat de actie Overleven zo'n groot succes kende. Alsof er alleen maar iets moet gebeuren als de mensen stervende zijn.»

Veto: Laten we het nu even hebben over Leuven. Aan de universiteit zijn er dit jaar ook een aantal acties gevoerd. Kan u dat wat meer stueren?

Van Daele: «Ik weet niet precies wat er in ander fakulteiten gebeurd is, wel weet ik dat de actie bij WINA een succes was. Bij WINA is er een diamontage getoond met als thema: de problematiek van de honger. 't Was een heel goede montage. Daarnaast was er een verkoop van plantjes, kaarten, stickers. In eerste kan liep dat zeer goed. Ik zet me daar wel voor een deel moreel achter, misschien mak ik dat niet doen. Ik moet eerlijk toegeven dat ik soms zin heb om die wiskunde even opzij te zetten en te zeggen: God, jongens, waar zijn we eigenlijk mee bezig? Er zijn nog zoveel andere interessante en belangrijke dingen

waar ik wel een keer zou over willen praten vanuit mijn ervaring met derde-wereldproblematiek. Maar ik vind het nogal gevaarlijk om zo van voor dingen te vertellen die niet onmiddellijk verband houden met wiskunde. Het gevaar bestaat dat men manipuleert.»

«Als men daarentegen vanuit WINA zelf iets organiseert en men vraagt me doe ik dat onmiddellijk.»

Medewerking KUL

Veto: Als men dingen wil organiseren hoe zit het dan met de medewerking van de universiteit daarin?

Van Daele: «Een groot deel van de profities is bereid om bijvoorbeeld die diamontage tijdens de les te houden. Wat de academische overheid betreft, ik heb ooit in een vraaggesprek met rektor Dillemans de vraag gesteld of de KUL zich niet te weinig bezighoudt met de derde wereld. Hij heeft toen moeten antwoorden dat er inderdaad veel te weinig gebeurt.»

Veto: Hoe is de houding van de doorsnee-student tegenover zulke acties?

Van Daele: «Zoiets moet je eigenlijk aan de studenten zelf vragen. Ik ben al blij als er enkele serieuze interesseerden zijn. Zo is er dit jaar binnen WINA-studenten te brengen. Het blijft echter moeilijk om de massa te bereiken.»

Marck

Veto: In Veto 8 stond er een artikel over uw kollega Pol Marck. Hoe is het mogelijk dat zo iemand zulke uitspraken doet?

Van Daele: «Er is meer dan Pol Marck alleen. Dat kon men verleden jaar bij de politieke actie van het NCOS tegen het Zairebeleid al merken. Er zijn bijvoorbeeld een aantal mensen die willen dat het NCOS zich niet met politiek bezighoudt. Dit jaar is het NCOS echter met alle politieke partijen gaan praten en die hebben er positief op gereageerd. Pol Marck vindt het beleid van het NCOS in Midden-Amerika politiek eenzijdig. De projectenkeuze komt nochtans op een ernstige manier tot stand met criteria die enkel betrekking hebben op de echte ontwikkelingswaarde. Trouwens in de algemene vergadering zitten mensen van alle politieke strekkingen, ook van de kristelijke zuil. Ook zijn hebben het projectenprogramma voor deze actie goedgekeurd.»

Veto: Psychologie organiseerde dit jaar filmforum. Krijgt men zo niet het effect dat het publiek naar de film gaat voor de film en niet vanuit de motivatie van 111111?

Van Daele: «Dat is wel jammer. Ik vind de derde-wereldproblematiek iets zo fundamenteels dat er binnen de studentenwereld en ook binnen de universiteit zelf nog veel meer zou moeten gebeuren. Men zou o.a. veel meer denkwerk en onderzoek moeten doen omtrent die problematiek. Het blijft toch één van de grootste problemen van onze tijd.»

Peter Moustrey
Dirk Ramaekers

Rechtzetting en addendum

In ons artikel vorige week over de bindingen tussen Zuid-Afrika en de KUL is op een eigenaardige manier een belangrijke fout geslopen. Het artikel vermeldde dat prof. P. A. Jacobs zou hebben deelgenomen aan de International Coal Conversion Conference in Pretoria. Onze redakteur steunde zich daarbij op informatie en documenten van Aktiecomitee Zuidelijk Afrika (AKZA). Toen professor Jacobs contact opnam met de redactie en beweerde dat hij niet naar de bewuste conferentie geweest was, hebben wij geen moment aan zijn woorden getwijfeld en onmiddellijk contact opgenomen met AKZA.

Daar verontschuldigde men zich voor het feit dat het door hen ter beschikking gestelde materiaal kennelijk een fout bevatte. Verder bedankten zijn prof. Jacobs voor zijn reactie, ondanks haar laattijdigheid. Immers, ten tijde van de conferentie in '82 schreef AKZA meerdere brieven naar prof. Jacobs en de academische overheid met de uitdrukkelijke vraag om een antwoord. Daar zij geen antwoord kregen en Jacobs voor 17 augustus 1982 als gastspreker op de conferentie stond geregistreerd, leidden zij daaruit af dat prof. Jacobs dus wel op die uitnodiging was ingegaan.

AKZA vraagt zich dan ook af waarom zij nu via Veto moeten vernemen dat zij drie jaar geleden zo direct en persoonlijk gevraagd hebben. Dit voorval en de politiek in het verleden bewijzen AKZA dat er wel degelijk een academische gedragscode nodig is om misverstanden in de toekomst te vermijden. Het is hoog tijd dat de academische overheid hierin eens en voor altijd duidelijkheid schept, aldus nog AKZA. □

Fons Van Daele: voor geëngageerd Leuven beslist geen onbekende. (foto Veto)

Stoeien met geld en chocolade

MEDIKA — Dat de Medikabar de traditionele Luikse-wafel verkoop ten voordele van één of ander ontwikkelingsproject voor bekeken houdt, zal je waarschijnlijk niet meer verbazen. Het te verwachten project werd echter reeds door velen als onrustbarende waanzin en zo niet als een geval van verregaande vreemdeling bestempeld. Vier romantische zielen hoorden immers op pakken geld (uiteraard voor het ontwikkelingsproject in Mali) door gedurende 50 uur Monopoly te spelen in twee groenblauw gelukke badkuipen gevuld met chocoladeplakke. Ik hoor reeds het onuitsprekbaar geklaag en hoongelach van je goeizame ziel die zijn ijdel geweten verschuilt achter een devoot geschenken aalmoes. Of ben jij ook een verlichte geest die het niet kan laten deze edelmooie of althans lachwekkende vorm van "verdorvenheid" zo

veel eleganter te vinden dan het fabrieksgrijs verderf dat je om je heen ziet. Al bij al, deze stunt, die niet in het Guinness rekordboek zal komen, hoopt tussen 2 december (21.00 u) en 4 december (23.00 u) op een massale toeloop in de Medikabar, Tervuursestraat 9. So long. (DP)

Bezinning

Het jongerenpastoraal organiseert een reeks bezinningsweekends voor jongeren (16 tot 27 jaar) om hun geloof te verdiepen en te verruimen. Het eerste weekend gaat door op 30 nov. - 1 dec. te Heverlee. Belangstellenden kunnen zich wenden tot: Michel Coppin, Naamsesteenweg 492 (Heverlee), tel: 016/22 66 00 of Maria Vanhamel, Salvatorstraat 20, Hasselt, tel: 011/27 27 61

Money makes the world go round

ASR of KrUL

De studenten aanvullende licentie informatica voel len zich eenzaam. Er is namelijk geen enkele fakulteitskring die zich over hen ontfermt. Daarom willen ze er zelf één oprichten.

Aanvullende licentie informatica is een derde cyclus-richting voor studenten die al een diploma op zak hebben, en die zich willen bekwalen in de computerkunde. Het voorgeschotelde programma bevat allerlei vakken kistraks genomen uit de programma's van burgerlijk ingenieur computerwetenschappen, kandidaturen wiskunde, informatica, economie en MBA.

Het is vrij onduidelijk welke fakulteit of departement verantwoordelijk is voor deze richting. Horen zij thuis bij de fakulteit der wetenschappen, of is het departement computerwetenschappen verantwoordelijk...?

Het is evenzeer onduidelijk tot welke kring deze studenten kunnen behoren. Enerzijds is er de VTK, maar die beperkt zich tot burgerlijk ingenieur studenten en de aanverwante derde cyclus programma's. Anderzijds is er WINA, maar daar schijnt men nog niet op de hoogte te zijn van deze groep eenzame studenten.

Geld!

Omdat ze toch niet wisten waar ze thuishoorden, besloten enkele "aan-

vullende lissers" zelf een eigen kring op te richten. Er werden naar verluidt zelfs al statuten opgesteld, alleen werd de naam van de overkoepeling waartoe ze zouden behoren nog niet ingevuld. Er zou eerst nagegaan worden bij welke van beide koepels ze het meeste geld konden krijgen.

Bij KrUL was men het schijnt nogal happig wat betreft subsidies voor de desbetreffende kring in spe. Bij ASR bleken ze minder uit de wacht te kunnen slapen, daar subsidieert men enkel activiteiten volgens strikte regels.

Als een overkoepeling blijkbaar voornamelijk dient voor het uitdelen van subsidies, dan is het verbazigend wakkend dat er nog maar enkele kringen om deze reden hun toevlucht bij KrUL gezocht hebben. Het ontgaat deze mensen dat een overkoepeling nog andere functies kan hebben.

De resultaten van een overkoepeling liggen in de zaken die er anders niet zouden geweest zijn: het studiewerk rond bepaalde studententopics, de samenwerking en de contacten tussen de verschillende kringen, dit medium zou zonder een overkoepeling niet bestaan, ...

Dit artikel zal hoogstwaarschijnlijk te laat komen, woensdagavond is er immers een vergadering belegd om de eigenlijk kring te stichten. Vermits de absolute dead-line van Veto dinsdagavond is, kunnen we van dit evenement (nog) geen nieuws brengen. Come and read next week. (BP)

Het beste uit de kringbladen

Het regeerakkoord is er. U zal zich wellicht afvragen wat die vaststelling in deze rubriek verloren heeft. Wel, wij weten het eigenlijk ook niet zo best, maar we moesten toch een eerste zin voor dit artikel verzinnen. Lezend in de kringbladen aan deze universiteit, krijgen wij trouwens de indruk dat veel schrijvers het nog veel moeilijker hebben dan wij. Zij blijken niet alleen met de eerste, maar met gewoon alle zinnen van hun 'artikels' onnoemelijke last te hebben. Inderdaad, het gaat niet zo best in kringbladkringen. Deze week zullen we dat verpletterend aantonden met drie Heverleese producten, respectievelijk van ingenieurs, winakkers en arenbergers.

Een blijkbaar steeds terugkerend probleem bij het maken van een kringblad lijkt het vinden van geschikte illustraties. Het ontbreekt dan vooral aan eigen creativiteit zodat dan maar naar plagiaat gegrepen wordt. Zo vinden we op de voorpagina van Irretel nummer 2 een onvervalste Kamurka over de alweer idioter geworden lezer van het eigenste blad. Al willen we wel toegeven dat de illustratie, doordat zij precies op de voorpagina staat, een extra dimensie krijgt. Het voorste woord van de voorzitter op p.2 en 3 daarentegen is duidelijk geschreven in twee dimensies: plat. Teveel recepties achter de rug, zeker? Als de wijn is in

de man, nietwaar.

Nadat we op p.4 en 5 leren hoe onmogelijk het is een schachtenweekend in een artikel te gieten, komen we, na het overslaan van een reeks één-bladzijde-berichten, terecht bij de centerfold van Mister T. Sterk uitvoerig op A3-formaat vinden we daar zowaar een achter enkele bierflesjes ingedommelde prof. "Verbazingwekkend", luidt het onderschrift. Verder niks kompromitterendes en, zoals te verwachten viel, hebben we gehoord dat ijdele en publiciteitsgeile T. er bepaald opgezet mee was. Maar goed, we kennen de man en hij is de geste inderdaad wel waard.

Een pluim moet er wel af voor het 'vlot lopende' interview met prof. Piessens, de schrik van alle kandidatuurstudenten. Het interviewend duo trof de prof immers terwijl hij kennelijk enkele rondjes aan het joggen was, en hij stelde meteen als voorwaarde dat het interview dan maar letterlijk in loopspas moest afgenomen worden. De vraag-en-antwoord-rondjes worden in een snedig tempo afgeleid waarna de beide interviewers in het zicht van de eindstreep de prof afschudden met een lastige demarragegraaf. Bravo, meer van dat. Ook de rozenanekdote van praeses Rudi is een best te pruimen stukje studentenhumor. Weliswaar, het valt hier nog beter uit dan we in onze inleiding deden geloven. Edoch, als wij aan het einde van dit tweede irnummer aangekomen zijn, moeten wij bedroefd vaststellen dat we eigenlijk geen enkel artikel te lezen gekregen hebben. Althans niet in de ware zin van het woord. De verzorging per tekstverwerker is netjes, de informatie ongetwijfeld niet onbelangrijk en de humor zoals gezegd hier en daar te

smaken, maar waar is de tekst?

Oud tonneke

Aan dezelfde tekstarmode lijdt het naburige Newtonneke, dat zijn naam niet echt waardig is. Veel 'new' is er niet aan. We gaan het dan ook niet over de inhoud hebben in deze regels. We beperken ons tot de vormgeving, die we dan ook zonder veel omwegen een goed punt geven. Inderdaad, hoewel zonder tekstverwerker gemaakt, dit kringblad is verzorgd afgewerkt. Vooral het konsekwente gebruik van een normaal en dus goed leesbaar lettertype voor de titels verdient navolging door andere kringredakties. De neiging bestaat inderdaad teveel om gekunstelde en dus vaak onleesbare lettermiskbaksels te gebruiken voor de titels en dan liefst nog voor elke titel een ander. De overzichtelijkheid gaat er dan natuurlijk aan. Neen, de soberheid en duidelijkheid bij 't Newtonneke doet echt goed. Het blad geeft zo de nodige houvast aan de lezer. Hij hoeft de artikels dan tenminste niet meer te zoeken. Spijtig dus dat er in deze Newton zo weinig echte artikels staan. Maar dat is natuurlijk een oud zeer.

Op p.16 en 17 vinden we een kruiswoordraadsel; typische bladvulling, al heeft de maker de moeite gedaan enkele specifiek Heverleese termen te gebruiken. Zo leren we dat Pascal een voor ruimer gebruik geschikte programmeertaal is. In zeventhorizontaal is "ir" de goede oplossing, de afkorting van de titel "burgerlijk ingenieur". Wina's bureu. En in achthorizontaal moeten we invullen dat irstudenten vaak vruchteloos een "lief" zoeken. U ziet het, zo wordt dat soort clichés in stand gehouden. Arm, armoedig.

Perspektief

Het is pijnlijk en bedroevend, hartverscheurend en ontgoocheld, blemkend en beangstigend te moeten kijken naar nummer 1 van de Lastige. U weet het misschien al, de Lastige is het steeds uitstekende blad van de architectuurstudenten. Daar deze formeel geen eigen kring vormen, is de Lastige formeel ook geen kringblad. Al jaren nu was de Lastige ook de facto niet te vergelijken met andere kringbladen. Behalve voor de inhoud gold dat vooral voor de vormgeving. Met het voorliggende nummer echter wordt geheel deze traditie als een stofje van de tafel geveegd. Want, beste lezer, wat zien wij op de voorpagina? Een perspectivistisch onkoherente tekening! Voorwaar, een vermenging van centraal perspectief met parallelperspektief. Dit is, zeker voor architecten, geen schoonheidsfout meer. Dit hypotekeert de toekomst van de Vlaamse architectuur op een demonische wijze. Recent nog lazen wij in een krant op uw nivo over de "kneuterigheid, het kleinschalig gemier en het haak- en breiwerk nivo van de Belgische architectuur". Weliswaar, met deze voorpagina voor ogen moeten wij de schrijver gelijk geven.

In het voorwoord lezen we trouwens dat de gedachte leeft de Lastige een andere naam te geven. Wel, inderdaad, na deze flater lijkt het inderdaad geen

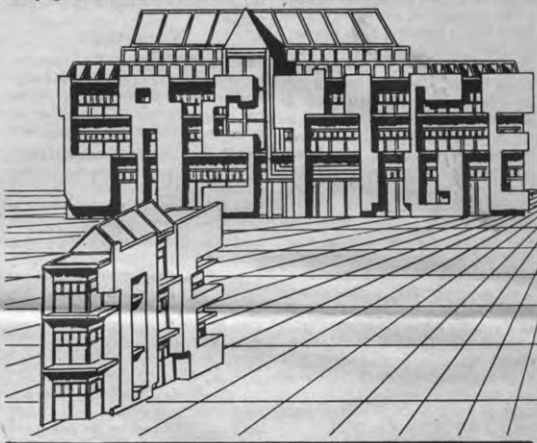
slecht initiatief de huidige redactie te verbieden nog langer onder de naam Lastige te opereren. Het kan een troost zijn voor gewezen Lastige-medewerkers dat hun produkt dan geen verdere oever zal worden aangedaan. Maar zo ver zouden we toch niet willen gaan. De verdere inhoud en afwerking van het nummer doet ons toch nog geloven in de capaciteiten van de huidige redactie, een dt-fout en een tweemaal afgedrukte paragraaf op p.13 verwaarlozen. De Lastige lijkt ondanks zijn verminkte voorpagina nog steeds een vlot geschreven en behoorlijk informatief produkt. Een combinatie die bij weinig andere kringen te vinden is. Zo bijvoorbeeld de bijdrage van 5-plusser (lees stedeboewer) Marc over "Stop making sense", gekruimd met biggaande tekening.

Enfin, we hopen maar dat ze dit laatste bij de Lastige niet letterlijk nemen, want ondanks geschonden aanzicht is hun blad nog altijd het lezen waard.

Vanzwansbeke

Ongelooflijk maar waar, deze perspectivistisch foute tekening is de voorpagina van de Lastige. Weer een illusie armer.

Architekten: studenten machteloos?

De architectuurstudenten klagen steen en been over de studiedruk. Het is een probleem met veel facetten, dat alle studenten aanbelangt.

Wie stelt studieprogramma's op? Vanuit welke visie (zo die er al is)? Wordt de onderwijscommissie niet te zeer verwaarloosd?

De architectuuropleiding is hiervan een treffend voorbeeld. We hadden een gesprek met Erik Loveniers, Philippe Engels en Bart van den Bossche, studentenvertegenwoordigers van de ingenieurs-architecten. Zij voeren al jaren een campagne tegen de studiedruk in hun richting.

Eerst wat achtergrondinformatie. De richting architectuur is één van de opties binnen de Fakulteit der Toegepaste Wetenschappen. Deze richting scheidt zich nogal vroeg af van de algemene richting van de ingenieurs. De architecten vormen ook nogal een autonoom blok binnen het VTK. Ze beslissen over hun eigen zaken binnen een onderwijswerkgroep. Zoals blijkt heeft die groep de laatste jaren niet stilgezeten.

De opleiding architectuur is nogal hybride opgebouwd: ze omvat specifieke architectuurvakken naast algemene ingenieursvakken, en daarnaast zijn er ook een pak vakken die eigenlijk bij een andere fakulteit horen. Een versnipperd programma dus, waarin het zeer moeilijk wordt een samenhangende lijn te vinden.

In de laatste twee studiejaren is de opleiding in twee opties geprofileerd: enerzijds zijn er de ontwerpers, die een meer humaan-wetenschappelijke richting uitgaan, anderzijds zijn er de bouwtechnici, die een meer eksakt-wetenschappelijke achtergrond meekrijgen. Rond die twee opties komt ook een zekere polarisatie tot stand: men krijgt twee groepen van vakken maar ook van professoren, die het met mekaar niet altijd goed kunnen vinden. Voor de studenten is er naast die gebrek aan visie, een tweede, meer nijpend probleem: er wordt te veel van

hen verwacht. Teveel tekenzittingen, teveel oefenzittingen, teveel werk.

Bart: «De oefenzittingen in het derde en vierde jaar duren van acht, negen, of tien uur 's morgens tot vijf, zes of zeven uur 's avonds. We hebben oefeningen over beton van twee tot zeven, en op het einde van het jaar nog twee op een week, omdat ze anders niet door hun stof geraken. 's Avonds kan je dan niets meer doen, dat is te zwaar.»

Philippe: «Twee jaar geleden — daar waren de mensen op de afdeling enorm door geschokt — toen was er in de tweede kan maar vier man door op vijfentwintig. Eén hebben ze onderscheiding gegeven omdat hij geen enkele buis had. Drie man hebben ze gedelibereerd.»

Bart: «Prof. Hens klaagt dat de resultaten zo grijs zijn. Hij kan gewoonweg geen volk aanpakken van de architecten in zijn labo en zo. Hij wijkt dat aan de opleiding die alles afvlakt. Door het feit dat we zo zwaar belast zijn, zijn er ook geen uitschieters.»

Enquetes

Dit nijpend studiedruk-probleem was voor de studenten aanleiding om de koppen bij elkaar te steken en enquetes te doen. Daar kwamen toch wel verrassende resultaten uit: de vakken die op papier en ook volgens de profen nog steeds als bijvak genoteerd werden, werden door de studenten als hoofdvak bestempeld, gewoon omdat ze zo zwaar doorwoegen.

Philippe: «De ogen gingen open. De enquete heeft iedereen wakker geschud, en de profen konden er achter staan.»

Erik: «Als je het hebt over de kwaliteit van wat ze bieden, dan raak je een gevoelig punt. We hebben toen gezegd dat onze opleiding zo zwaar is, dat we datgene wat ze bieden, toch niet goed kunnen doen.»

Bart: «Dan was er het voorstel van prof. Hens om de opleiding te verlichten. Maar dan begonnen ze te discussiëren over de doelstelling van het onderwijs en dan is het een beetje uit de hand gelopen.»

In elk geval hebben de enquetes wat

losgeweekt, en werd er in de onderwijscommissie over gediscussieerd. Nu ja, gediscussieerd...

Erik: «Er is geen prof die echt visie heeft op de opleiding, van hoe ga ik het doen, hoe ga ik die mannen opleiden. Welk hoger doel dat allemaal in zich heeft. Zo een prof is er niet. Flarden, maar ze werken er niet rond samen.»

Abstrakt

Veto: «Daarnt werd toch gesuggereerd dat er over de doelstellingen gepraat zou zijn?»

Philippe: «Het gaat dan over de opleiding, niet over de vakken: wat moet er in en wat niet. Het gaat over de latere beroepsituatie en zo. Wat is een ingenieur-architect in de maatschappij? Hooguit wordt er gesproken over een verdere splitsing van de opleiding in een meer technische richting en een meer humaan-wetenschappelijke richting.»

«Er was dus dat specifieke voorstel tot hervorming van het derde jaar waarin vakken geschrapt werden en zo. Maar dat kwam van prof. Hens. Dat is iemand van de technische richting binnen de opleiding: het technische gedeelte overheerste. Er is ons ook een voorstel van de meer humaan-wetenschappelijke richting beloofd. Maar die mensen voelen zich niet geropen om dat te schrijven.»

«Er zijn dan werklunches gekomen, voor de bespreking van dat voorstel. Ze zijn dan overgegaan naar de discussie over de doelstellingen van de opleiding. Dat groeide ons boven het hoofd. We hebben het nivo van die mannen niet. Hun deskundigheid is vooral gebaseerd op ervaring. Het gaat dan vooral over het beroepsleven, waar wij nog geen zicht op hebben.»

Bart: «Die discussie is dus dood...»

Philippe: «De laatste onderwijscommissie heb ik gevraagd ze terug op te nemen. Dan begonnen ze over de vakatures (het benoemen van onderwijzend personeel, wat ook beslissingen over het onderwijs inhoudt — nvdv). Eerst komen de vakatures, dan de opleiding. Nu zitten we daarrond weer strop. Over de vakatures hebben de studenten niets te zeggen. In de discussie over de opvuiling van de vakatures zal ook een beetje discussie

over de opleiding te pas komen. En nadien, als de vakatures opgevuld zijn, dan kunnen de studenten er weer bij.»

Erik: «En dan kan je weer beginnen te reageren. Dat was eigenlijk niet onze bedoeling. Vorig jaar was stevig werk geleverd. In dit tijd hadden we de indruk dat ze echt wilden praten, dat ze voelden dat we ook positief wilden werken. Maar ze zullen op een bepaald moment schrik hebben gekregen.»

Akties

Veto: «Wat hebben jullie nog meer gedaan buiten de enquête?»

Erik: «Vorig jaar hebben we een actie gevoerd. We hebben spandoeken gehangen in het Kasteel. We hebben dan ook op de binnenkorf van het kasteel gesjorde kruisjes gezet met tekst erbij. Die actie diende om de enquête te promoten. Tenslotte is er een onderzoek door de Dienst Universitair Onderwijs (DUO) uit voortgesproten.»

Veto: «Zijn er intussen al resultaten van de DUO-enquete bekend?»

Philippe: «Er is een onderzoek naar de belasting geweest, maar er is ook een programma-evaluatie gevraagd. De resultaten van het belastingsonderzoek zijn bekend. Maar de interpretatie ervan door DUO en de programma-evaluatie, daar wachten we nog op. Voorlopig is de discussie stopgezet. De resultaten van DUO kwamen we vrij goed overeen met wat we zelf geschat hebben: ongeveer 2100 uren.»

Veto: «Wat in de toekomst? Jullie geven de indruk je nogal onmachtig te voelen.»

Philippe: «Nu toch. Na de DUO-enquete hadden we een soort overwinningssroes. Er gingen voorstellen komen. Maar nu begint een beetje de desillusie boven te komen. We hebben een DUO, maar veel wordt er niet mee gedaan, het wordt op de lange baan geschoven, de discussies worden op een weinig concreet nivo gevoerd...»

«De staf (de professoren) weet ook dat, als ze het lang genoeg trekken, de

fut eruit gaat bij de mensen die er mee begonnen zijn. Die mensen geraken afgestudeerd. De nieuwen kennen de zaak niet zo goed, of ze hebben dezelfde inzet niet meer. Als ze lang genoeg wachten, zijn ze dus de mensen kwijt. Zij hebben een soort machtspositie die hij nooit kunnen bereiken.»

Kontinuiteit

Veto: «Je bent dit jaar wel meer belangstelling gaan tonen in Kringraad. Hoe komt dat? Wat verwacht je van Kringraad?»

Erik: «Er gebeuren langs alle kanten DUO-onderzoeken, die mensen zijn overbelast. Maar er is nergens iets dat overkoepelt. Die voorstellen zijn er ooit geweest. Dat weten wij nu ook, daar staat af en toe iets van in de Veto. Maar concreet gebeurt er niet veel.»

«We willen ervaring doorgeven. We zijn er een aantal jaren mee bezig. De meeste mensen zijn euforisch als ze met zoets beginnen. Ze denken: onze onderwijscommissie werkt goed. Uiteindelijk merk je dat al die structuren heel log in manoevreren zijn. Je moet bijna beroepstudent zijn om iets verzeilberijkt te zien.»

«Ik denk dat dat een deeltaak is van Kringraad, de continuïteit verzorgen. Elk presidium werkt van jaar tot jaar. Ik denk dat dat iets is dat Kringraad moet kunnen stimuleren.»

Philippe: «Als Kringraad zelf actie zou voeren, niet direct een stand uithalen, maar ergens op een fatsoenlijke manier actie gaan onderhouden, dat je dan de mensen beter kunt blijven aantrekken.»

Wouter Colson

Studiedruk

Woensdag 4 december om 16.30 u organiseert VTK een debat over DUO-enquetes en studiedruk. In: Campus Heverlee, Gebouw N, Celestijnenlaan 200. □

Paul Peyskens

L'HOMME QUI A VOULU

De witte ridder (Rudi Bekaert) met zijn vriendinnetje (Mieke Verdin) in een dekor van Johan Daenen. (foto Kris Kuypers)

Sinds 20 november II. loopt in het Stuc de nieuwste creatie van Paul Peyskens: "L'Homme qui a voulu", met Rudi Bekaert, Mieke Verdin, Hilde Wils, Paul Peyskens himself en Johan Daenen, eveneens de dekorontwerper. Na "Roelof Hartplein 4", "Koning Odopous, een queeste", "Verwanten" en "Julius Caesar" sluit Peyskens hiermee een periode af van vijf jaar werken als regisseur voor de Stuc-producties. Aanleiding voor Veto om een babbel met hem te slaan.

Veto: Ik mag stellen dat je de uitgangspunten voor een volgend theaterwerk steeds voor een groot deel uit het vorige haalt. Hoe is dat voor "L'Homme qui a voulu..." gegaan?

Peyskens: «Verschillende factoren hebben daar een rol in gespeeld. Maar vooral de keuze van de acteurs. Het is een konstante na "Roelof Hartplein 4" dat ik een bijna lijfelijk aanvoelen moet hebben van een andere persoon, een andere figuur. Ergens moet die mij fysiek aanspreken, interessant voorkomen. Waarschijnlijk onder invloed van wat je in film ziet en wat ik nog altijd veel interessanter vind dan theater. Na "Julius Caesar" heb ik gemerkt, via kritieken en zelfkritiek, dat ik die eigenheid, die kleine nuances binnen de acteurs bijkbaar niet over het voetlicht heb gekregen.»

«Wat heb ik dus nu geprobeerd? In een dekor dat zeer reïsbair moest zijn, binnen een klein schrijntje, een werkelijkheid kreëren, met een aandacht voor het specifieke en het concrete in slechts drie mensen. En daarmee wil ik de kloof tussen publiek en scène veel kleiner maken.»

Veto: Je bent dus niet met nieuwe doelstellingen aan het maken van "L'Homme qui a voulu..." begonnen. Maar allerlei elementen uit

je vorige stukken komen erin terug?!

Peyskens: «Gisteren zit mijn regie-assistent van alle vorige stukken (n.v.d.r. Luk Pelgrims) dat het zo mooi is dat in deze produktie die "L'Homme qui a voulu..." heet (en die titel is dus voltooid verleden tijd), verschillende elementen terug te vinden zijn die ook al in vroegere voorstellingen zaten, maar nu zuiver tegenover elkaar en in mekaar geplaatst. Dat is een opmerking waarmee ik blij ben, omdat ik met deze voorstelling echt een punt wil zetten achter 'het medium toneel ter sprake brengen binnen de voorstelling'. Wat hier dus wel degelijk gebeurd is.»

«Uiteindelijk kom ik tot de slotsom dat het helemaal niet gaat om oude of nieuwe vormen, maar alleen om datgene wat je schrijft. Als je maar neerschrijft wat je spontaan in je binnenste voelt opkomen. Ik merk dat hoe meer je publieksgericht teater wil maken, hoe meer de kritiek afhaakt. Je wordt volledig gemarginaliseerd, binnen de Vlaamse kritiek. In de laatste akt van deze voorstelling zeg ik dat ik hou van teater maken en dat het mij eigenlijk niet kan schelen hoe dat geapprceïerd wordt. Voor mij is het dan ook een voorstelling die een soort van volwassen worden, van puberteit, binnen teater afsluit, die daarop terugblijkt en zich geen illaties maakt.»

Hilde, Rudi en Mieke

Veto: Kan je een korte schets geven van het verhaal in de voorstellingen?

Peyskens: «Zoals in "Verwanten" is een intrige afwezig, maar er zit nu inderdaad een kleine verhaallijn in. Wel is dat slechts een kapstok waaraan waar het uiteindelijk om gaat opgehangen wordt. Heel summier: je hebt een oudere actrice (Hilde), zij was actrice, en ze heeft een zoon (Rudi) die de ervaring en de esthetische reflex mist, die zijn moeder wel heeft. Hij is alleen intuïtief en zeer naïef, compleet bleu in het theaterlandschap, en hij heeft een toneelstuk geschreven. Hij wil dat opvoeren met zijn vriendinnetje (Mieke) en dat wordt afgebroken door zijn moeder die uit de voorstelling wegloupt, niet kwaad is, maar gewoon de slappe lach heeft. Bijkbaar heeft zij hem dieper gekwetst dan haar bedoeling was en hij stelt zich aan. Hij zegt dat hij niets meer zal schrijven: "Je me tais!"»

«Dan ontstaan gesprekken, en blijkt dat vriendinnetje en zoon op elkaar verliefd zijn; héél verliefd. Zij praten over de liefde en als dan op een bepaald moment een kus gegeven wordt, lopen ze van elkaar weg. Dus wanneer de werkelijkheid die zij intellectueel benoemen binnen het teater, zich in de werkelijkheid echt manifesteert, schrikken ze terug. Hij staat daar dan alleen, met een soort gevoeligheid waarover hij het uiteindelijk in zijn stuk wil hebben. Zij haakt af.»

Komen we dan in het derde bedrijf waarin Mieke als jonge actrice na een voorstelling alleen achterblijft. Ze weet niet waar naartoe. Ze heeft zich vastgegoed binnen een theater dat een complete desillusie bleek te zijn. Na jaren komt dan de witte ridder (Rudi) binnen en kust haar. Na een jaar blijkt ook dat weer een desillusie. Mieke evolueert intussen naar het stadium van Hilde die afgerekend heeft met de desillusies van het teater. Ze is zeer cynisch. Rudi is volwassener geworden, is bezig met concrete plichtplegingen (er is een kindje) die hij binnen zijn kader heeft ingebouwd. Hij gaat wandelen met het kind en zegt die kleine romantiek toch nodig te hebben. Hij rekent af met vroeger: "Dat de maan geen ellips is, hoe kon ik het weten?"»

Veto: Het lijkt me dat de kritiek die je hebt op konservatorisch toneel spelen, op de gevestigde gezelschappen (wat je anders duidelijk maakt door bijvoorbeeld met amateurs te werken), dat je die nu rechtstreeks op de scène uitbeeldt. In de figuren van Hilde en Mieke: gevestigde actrices, die zelf niet meer in hun werk geloven, maar er toch mee doorgaan...?

Peyskens: «Nee, ik heb het daar niet over. Techniciteit enz. begin

ik zelf ook belangrijker te vinden. In december ga ik daarom werken met Viviane de Munck, die je dus echt een actrice met een grote A kunt noemen. Met haar ga ik samen een solo-Produktie maken.»

Die kritiek was aanwezig in de teaterpuberteit, maar daar heeft het nu volgens mij weinig mee te maken... Er zit wel een verdriet in de voorstellingen rond een communicatiestoornis die er met deze voorstelling zelf ook weer is. Dat blijkt uit de kritieken. Daarom een wereldbeeld dat de nodige triestheid in zich heeft, maar ook de nodige zelf-relativering. Daar staan dus mijn 'modellen' voor. Ik ben helemaal geen ongelukkige jongen. Het heeft dus niets te maken met zich afzetten tegen konservatoria en heel die bazaar...»

Jan Decorte

Veto: De voorstelling vertoont een sterke parallel met "Kleur is alles" van Jan Decorte: dezelfde figuren komen er in voor, het draait rond eenzelfde thema (kunst maken, kunstenaar zijn) en dezelfde beelden komen terug: zoals de konijnneoren van het konijn dat de kunstenaar in "Kleur is alles" schildert?

Peyskens: «Voor mij zijn het de vleugels van de meeuw. (nvdr.: het stuk steunt op "De Meeuw" van Tsjechow). Maar aanvankelijk waren het inderdaad konijnneoorjes. Het stuk zou kunnen gaan over Jan Decorte, over een figuur als hij. Maar het is niet "Kleur is alles". Mijn liefde voor Jan Decorte heb ik nooit onder stoelen of banken gestoken. Die verwantschap is er.»

Veto: Maar waarom zo sterk hetzelfde doen? Bij andere stukken waren er eveneens parallellen, maar nooit zo sterk.

Peyskens: «Sterk hetzelfde doen... Je zit natuurlijk allebei in die situatie van met de beste bedoelingen teater te maken, en door de kritieken geen kritieken te krijgen maar alleen boksen in je maag. Omdat men in de kritieken hier 'op het been speelt' en geen poging doet tot analyse van het werk dat je gepresenteert hebt. In tegenstelling tot wat hij wil wordt Decorte gemarginaliseerd binnen het teaterlandschap, terwijl hij voor mij een veel authentiekere kunstenaar is dan Jan Fabre. Zijn problematiek is dus ergens dezelfde. Je zou de vraag anders kunnen stellen: "Blijkt uit deze voorstelling niet dat Jan Decorte veel affiniteiten heeft met Tsjechow, met "De Meeuw"?"»

Plannen

Veto: Na deze produktie zal je niet meer werken voor 't Stuc. De moeilijke financiële toestand van het cultuurcentrum zit daarvoor een groot stuk achter. Vind je dat spijtig?

Peyskens: «Nee, want ik vind het hier ook al welletjes genoeg. 't Stuc is voor mij een plateau geweest waarop ik 't metier geleerd heb. En nu moet ik hier weg. Maar ik wil hier ook niet blijven plakken. Die fase is compleet gedaan.»

Veto: Heb je buiten het experiment met de Munck nog concrete plannen?

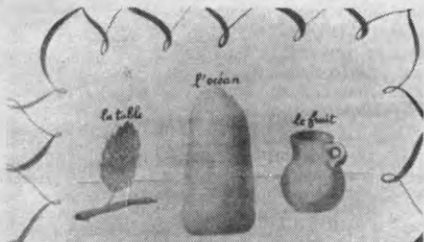
Peyskens: «Ik kijk er echt naar uit om te beginnen werken voor "Dramaturgie", aan "Don Carlos", een stuk waar ik echt van hou. Verder ben ik bezig met het herschrijven van "Verwanten" naar een scenario toe voor verfilming. Dat doet ik met Thierry de Mey, van de Maximalisten. Ik ben ook heel blij met een opdracht bij de Mannen van de Dam, ook nog voor volgend jaar. Het is ook het eerste jaar dat ik besluten heb alleen nog te regisseren. Ik wil daar helemaal mijn beroep van maken. Gaat dat het volgende jaar niet, dan zal ik wel genoeg geïnkasseerd hebben om weer te gaan tappen of lesgeven (althoe wel dat laatste me niet erg meer aansprekt).»

Veto: Daar kan ik inkomen. Wij hopen voor jou dat het niet zover moet komen...

Verleer Lens

Burger - Schilder - Denker

MAGRITTE

Ten huize van René Magritte stond destijds een werkelijk charmante klokkenverzameling. Een dertigtal klokken staan verspreid in de woning; alle duiden ze een verschillend uur aan. "Hoe laat is het?", vraagt Magritte zich af? Kwart voor twee. En twee meter verder: "Hoe laat is het?" Zeven minuten over elf. René Magritte bezit de frivoliteit van een kind dat weet heeft van de subversie van zijn spel. Het is een vorm van bewuste onbevangenheid, noodzakelijk om te kunnen zeggen: "Ceci n'est pas une pipe".

René Magritte dus. Vorige week startte de vierdelige cyclus lezingen over moderne kunst met een voortreffelijke uiteenzetting van Wim Van Mulders over René Magritte, de Brusselse surrealist. Magritte is de man die bolhoeden en burgermannetjes tot zijn vast repertoire rekent, die speelt met geschreven woorden op het geschilderde doek, die bij de slager binnenkomt en vraagt: "Geeft u mij van die afschuwelijke, door kanker aangevreten nertjes".

Het surrealisme van Magritte leunt aan tegen de Grote Revolutie van het dadaïsme. Wim Van Mulders stelt daarom het dadaïsme rond twee krachtlijnen. Aan de ene kant toont Dada een speelse omgang met de werkelijkheid, aan de andere kant staan destruktie neigingen. Het gaat hier, wanneer men het in die kronologische volgorde bekijkt, om een verlies aan ironie: de kinderlijke onschuld van de speels-Produktieve dadaïst maakt plaats voor het besef van een ineenstorting en verbrokken wereldbeeld. Voor de dadaïst was de alledaagse werkelijkheid inderdaad niet alleen een gegeven waar de kunst niet meer buiten kon (de ready-mades of banale objecten van Duchamp), maar ook het terrein waarop de chaos en de anarchie een definitieve overwinning behaald hadden. Dat is het fenomeen van de algehele vervreemding: Max Ernst en Marcel Duchamp confronteren de kunst met een onsamenhangende en absurde wereld, niet te vatten in rationele ideeën.

Een tafel is geen tafel meer

Het surrealisme is de rechtsreeke erfgaanaam van deze dadaïstische destruktie. We schrijven 1924: het oelddarsenaal waarnaar de kunst zich richt is door de dadaïsten overhoop gehaald en het surrealistisch manifest van André Breton toont een obsessie voor de waanzin. Breton propageert het zogenaamd psychisch automatisme, de vrijheid van de spontane opwelling bij de kunstenaar, het verheffen van het onbekende terrein van de droom (Dall). Hij wil het denken bevrijden van de controle van het intellect om zo te ontkomen aan de chaos van het dadaïsme. Grof gesteld: het surrealisme is voor Breton een therapie (Freud bonkt op de voordeur).

Voor de Belgische surrealist — en hier steekt Magritte de kop op — is die volledige overgave aan de intuïtie en de droom echter onaanvaardbaar. De droom leidt volgens hen tot naïef taalgebruik en zelfs tot een algemene naïviteit. Voor hen is het noodzakelijk om verder te werken met de alledaagse, met banale voorwerpen en situaties; daar zit meer vervreemding in dan in de droom.

René Magritte zoekt zijn leidraad daarom niet zozeer bij de Franse surrealist, maar wel bij zijn voorloper: Giorgio de Chirico. De Chirico was, zonder onder die vlak te varen, de eigenlijke stichter van het surrealisme. Hij plaatste herkenbare voorwerpen in vreemde kombinaties en in verwrongen perspectiefzichten en sobere, duistere dekors. In *Liefdeszang* (1914) plaatst hij een kolossale handschoen naast een plasters masker en een bol, dat alles bijeengebracht in een straatperspek-

tief. Magritte doet in *Het Geheugen* (zie ook Veto nr. 7) iets zeer gelijkaardig: een gipsen kop met een bloedvlek, een gespleten bol en een blad, een wolkenhemel. De beeldert die Magritte maakt zijn geen herkenbare tafereelen, terwijl ze toch hun oorsprong vinden in de alledaagse werkelijkheid. In tegenstelling tot Dall, die soms zijn toevlucht neemt tot wezenloze vormen, verwerkt Magritte het banale en het alledaagse. Het is zijn antwoord op de dadaïstische schok, de schok die de werkelijkheid van de gewone gebeurtenissen en banale voorwerpen gepresenteerd heeft als een chaotisch en onbruikbaar landschap. Want wat blijkt? Voor Magritte is een blad geen blad meer, een stoel geen stoel meer, een tafel geen tafel meer. Inderdaad: "In een tafel zit niets tafeltachtigs".

Meerduidig en fragiel

Dat laatste wordt duidelijker in *De tafel, de oceaan en het fruit*. Hier schildert Magritte een tak met een blad en schrijft er *la table* bij. Een amorfe klomp krijgt als bijtschrift *l'océan* en bij een kruik staat *le fruit*. Woord en betekenis staan slechts in een konventionele relatie tot elkaar; het woord draagt zijn betekenis niet in zich (Wim Van Mulders verwees hier naar Wittgenstein). Voor Magritte heeft deze ontdekking een verstrekkende betekenis. Het beeld moet voor hem zijn 'oorspronkelijke glans' terugkrijgen, los van zijn konventionele of utilitaire betekenis. Of om het met een bekender voorbeeld te zeggen: "Ceci n'est pas une pipe". De pijp is geen pijp meer, zelfs geen afbeelding van een pijp. Het is een vreemd voorwerp, niet meer vatbaar voor het alledaagse gebruik.

Dit soort absurditeit is voor Magritte fundamenteel. Zijn klokkenverzameling is er een schitterend voorbeeld van: aan elke klok is een vraag verbonden, maar het antwoord is onbruikbaar. "Hoe laat is het?" Half zeven.

Het feit dat de voorwerpen van Magrittes schilderijen zo concreet en duidelijk aanwijsbaar zijn (een brandend ei, een typische burgerman met een bolhoed) geeft zijn werk trouwens een bijzondere broosheid mee. Zo worden de beelden van Magritte achteraf vaak functioneel gemaakt voor publicitaire doeleinden. Een schilderij waarop een hele horde burgermannetjes afgebeeld staat wordt de omslagillustratie voor een boek over de nieuwe Franse filosofen; de befaamde schoenen met tenen worden ingezet voor schoenreklame. Op die manier wordt de essentieel meerduidige kunst van Magritte bezet met een zeer specifieke betekenis die er eigenlijk vreemd aan is. Het surrealisme van Magritte is trouwens ook vaak inspiratiebron voor talloze affiches, videoklips en ander fraais. Beroemde kunst, maar ook fragiele kunst.

Didier Wijnants

Vanavond, donderdag 28 november, is er een lezing door Marie-Pascale Gildemyn over Marcel Broodthaers. Zie agenda.

International Physicians for the Prevention of Nuclear War Interfakultair Vredesinstituut gevraagd

Rektor Piet De Somer, zelf een arts, voelde zich sterk verbonden met het streven naar vrede, was diep overtuigd van het angstbeeld voor een kernoorlog en van de noodzaak om de wapenwedloop een halt toe te roepen, en zelfs van de eerste stappen in deze richting. Het was haast een obsessie in de twee laatste jaren van zijn leven. Vierhonderd artsen hoorden aandachtig dit persoonlijk verslag toe van kontakten tussen Mgr. Maertens en rektor De Somer die zijn beroemde "raketenspeech" van 1983 voorafgingen. In de twee volgende dagen zouden zij ook meer dan eens de inspiratie van deze speech terugvinden bij concreet engagement uit de Leuvense Alma Mater.

Op zaterdag 9 en zondag 10 november jongstleden vond aan de VUB te Brussel het Eerste Europees Symposium plaats van de International Physicians for the Prevention of Nuclear War (IPPNW), de laureaten van de Nobelprijs voor de Vrede, 1985. Het werd georganiseerd door de beide Belgische IPPNW-afdelingen, de Medische Werkgroep tegen Atoomwapens (MWTa) en de Association Médicale pour la Prévention de la Guerre Nucléaire (AMPNG). Het zaterdaggedeelte bestond uit de toespraken van enkele bekende sprekers rond het thema "Kernoorlog in Europa. Medische en wetenschappelijke perspectieven". Zo wat 400 afgevaardigden uit 16 landen luisterden gebod naar deze uiteenzettingen. Op zondag namen ongeveer 200 mensen deel aan de discussies binnen de 12 werkgroepen waar men van gedachten wisselde met militairen en pedagogen, en waar verschillende thema's aan bod kwamen zoals: Europese samenwerking, nieuwe wapentechnologieën, enzovoort. Een plenaire zitting sloot op zondagavond het symposium af met het voorlezen van de werkgroepverslagen en de goedkeuring van 4 brieven die respectievelijk naar Reagan, Gorbachov, Mitterand en Thatcher werden gestuurd. In de brief aan Reagan drong men er bij hem op aan een moratorium in te stellen op alle kernproeven (zoals de USSR reeds heeft gedaan) als eerste essentiële stap naar een wereldwijd verdrag dat kernproeven verbiedt (Comprehensive Test Ban Treaty). Gorbachov werd ertoe aangespoord het reeds bestaande moratorium in ieder geval tot eind 1986 te verlengen. Mitterand en Thatcher van hun kant werd gevraagd druk uit te oefenen op de twee grootmachten om te komen tot zo'n wereldwijd verdrag. Thatcher wordt er zelfs toe aangespoord "rea-

sonable" te zijn, een woord dat ze zelf maar al te vaak gebruikt.

Preventie

Het zaterdaggedeelte opende met de toespraken van Jef De Loof (voorzitter MWTa), Maurice Errera (voorzitter AMPNG), G. Maertens (KULAK-rector) en prof. J. Brachet (ULB). Volgens H. Tromp, de bekende Nederlandse polemoloog, zouden bij een beperkte kernoorlog in Europa (voor zover deze mogelijk zou zijn) 150 tot 200 miljoen mensen dadelijk omkomen door de kernexplosie zelf. Maar het dodencijfer zou nog heel wat hoger liggen als gevolg van de neveneffecten van zo'n kernoorlog, zoals de radioactieve straling en neerslag en het verschijnsel van de nukleaire winter, waarover prof. A. Berger het in zijn toespraak uitvoerig had. De kans op zo'n beperkte kernoorlog of een totale kernoorlog vergroot zijnderogen, stelt de Italiaanse professor F. Calogero van de universiteit van Rome. Dat is niet verwonderlijk als men weet dat de huidige kernwapens steeds nauwkeurriger kunnen gericht worden en steeds sneller hun doel bereiken, waardoor de reaktietijd aanzienlijk wordt ingekort. De verleiding wordt dan ook groter om als eerste kernwapens in te zetten voor een beperkte kernoorlog. Sommige strategen denken dat zulk een oorlog te winnen is. Dit is echter een mythe die bewust in stand wordt gehouden omdat men zo de burgers in de waan kan laten dat zij na een kernoorlog nog tot de overlevenden kunnen behoren.

Volgens prof. U. Gottstein van de universiteit van Frankfurt moeten medici zich tegen deze mytevorming verzetten en zelf de moed hebben, op basis van verworven deskundigheid, de politici op hun verantwoordelijkheid te wijzen. De voornaamste taak van de medici in heel de wereld ligt in het voorkomen van een kernoorlog, omdat zij van oordeel zijn dat een kernoorlog niet kan worden beperkt of gewonnen. Een moratorium op alle kernproeven zien zij daarom ook als een eerste wezenlijke stap op weg naar het voorkomen van een kernoorlog, waartoe zij trouwens ook reeds hebben aangespoord in hun "Medisch Voorschrift" dat op het IPPNW-kongres in Boedapest van juli jongstleden.

Prof. J. Thompson van het Londen-Middlesex-ziekenhuis had het tenslotte over de psychologische aspecten van een kernoorlog en over hoe groot de kans is dat zo'n kernoorlog per ongeluk uitbreekt. Vooral zijn met cijfermateriaal gestoffeerde uiteenzetting over het hoge percentage aan drug- en alcoholverslaafde Amerikaanse militairen die kermtaken vervullen, is ons bijgebleven. Thompson merkte hierbij lakoniek op dat de Amerikaanse militaire en politieke verantwoordelijken met dit probleem in hun maag zitten doch om andere

redenen dan wij: zij zijn bang dat die verlaafde militairen niet snel genoeg zullen reageren wanneer een kernoorlog uitbreekt, terwijl wij bang zijn dat ze gaan reageren wanneer het helemaal niet nodig is.

De interesse voor Thompson's tematiek reflecteerde zich zondag in een ruime belangstelling voor de werkgroep over vijandsbeelden. Twee Leuvense psychologen, N. Vanbeselaere en A. Sand, gaven hier een weerslag weer van hun onderzoek naar stereotypen in vijandbeeld-denken. Dit onderzoek kwam tijdens de universitaire vredesweek van maart '85 reeds aan bod in een apart seminarie.

Vredesinstituut

De vraag naar interdisciplinair onderzoek en onderwijs kwam trouwens overduidelijk zondag uit de studenten-resoluties naar voor. Concreet vroegen deze medische studenten uit vijf verschillende landen de opname van de medische problematiek rond nukleaire oorlogsvoering in het verplicht Europees curriculum (dat voor de tweede helft van de jaren '90 verwacht wordt). Net zoals in het Pax Christi-memorandum aan de formateur eisten zij tevens de oprichting van een onafhankelijk Interfakultair Vredesinstituut in een beslissende fase zou komen, nu dat prof. Reycher (politieke en sociale wetenschappen) en de reeds vijf jaar actieve Interfakultaire Koördinatiegroep Vredesonderzoek tot een akkoord kwamen. Niets is echter minder waar. "De haviken hebben het weer eens gehaald," zo meldde een aanwezige Leuvense professor aan onze reporter ter plaatse.

Het eigenlijke belang van dit symposium situeerde zich duidelijk naar het topoverleg in Genève toe.

De New York Times van 12 oktober jongstleden kon toen reeds van Egil Aarvik, de voorzitter van het Nobelprijkscomité, het volgende opvangen: "Als deze Nobelprijs voor IPPNW enige boodschap inhoudt, dan is het voor de twee grootmachten om met resultaten van hun gesprekken uit de bus te komen." Het weekeinde vóór de Genève-top gaven 60 Nobelprijswinnaars (waarvan ondertussen een delegatie reeds in Moskou werd ontvangen) hun steun aan de IPPNW-brieven met de vraag voor het invoeren van een onmiddellijk moratorium op alle kernexplosies. De IPPNW beweert dat een dergelijk moratorium makkelijk te verifiëren is (een UNO-rapport spreekt eenvoudige technieken) die de huidige seismologische technieken, dat het de ontwikkeling van nieuwe kernkoppen zal verhinderen, en dat het als een tastbaar mobiliseringsitem voor de wereldopinie kan dienen.

Pers

Hoge bomen vangen veel wind, zegt men soms wel. Nu de IPPNW in een korte tijdspanne sterk naar buiten is getreden, tracht onvermijdelijk een kleine fractie van de buitenlandse pers

Hulpverlening lesbische vrouwen

Uit het ondertussen klassiek geworden Kinsey rapport "Sexual Behaviour in the human Female" van 1953 bleek dat 13% van de Amerikaanse vrouwen homoseksuele contacten had gedurende een periode van minstens drie jaar tussen 16 en 55 jaar.

Deze cijfers zullen zeker niet lager liggen in België anno 1985. Emotionele aantrekkingskracht van vrouwen voor vrouwen zou bovendien nog veel frequenter voorkomen.

De antihouding die in onze maatschappij bestaat kan moeilijkerheden opleveren voor lesbische of bisexuele vrouwen.

Vrouwen die met zo'n probleem zitten en er praten eens met iemand zouden over graag, die nood hebben aan informatie of begeleiding, kunnen nu ook terecht in het vrouwenhuis te Leuven (Justus Lipsiusstraat 57). Elke maandag en vrijdag is er tussen 19 en 20 uur hulpverlening door en voor lesbische vrouwen.

zich in allerlei leugenachtige bochten te wikkelen om toch maar de onafhankelijkheid van IPPNW in vraag te stellen. Zo was er op de perskonferentie wel zeker iemand die slaafs *Le Quotidien de Paris* had gelezen. De Amerikaanse vice-voorzitter, dr. Bernard Lown, blijkt nochtans geen uitgeweken Rus te zijn, ook al werd dit beweerd. Als belangrijkste Amerikaanse cardioloog is hij immers verbonden aan de Harvard School of Public Health; een Leuvense cardioloog verwacht trouwens dat hij later wel de Nobelprijs voor geneeskunde zal ontvangen. De Sovjetrussische vice-voorzitter, dr. Chazov, daarentegen heeft wel degelijk belangrijke contacten met de Sovjet-top, maar dit heeft niets te maken met de zichzelf opgelegde restrictie vanwege IPPNW om zich louter en alleen te beperken

tot de medische implicaties van een kernoorlog en van kernbepauning. Zo ontmaskerde IPPNW de burgerlijke hulpprogramma's bij kernoorlog als louter illusie op een ogenblik dat zowel USA als USSR deze nog steunden.

En het IPPNW-voorstel tot bilateraal moratorium op kernexplosies werd meer dan 13 maanden vóór Gorbachov's voorstel geformuleerd. Kort en bondig: IPPNW onderscheidt geen kapitalistische bommen van kommunistische bommen. Maar dat maakt hen daarom misschien zo gevaarlijk? Belangrijke medische tijdschriften in het Westen zoals *The New England Journal of Medicine* en *The Lancet*, blijken deze onafhankelijkheid nochtans aan prijs te stellen.

Stef Van den Eynde
Yon Fleerackers

THE ARMOURY SHOW

In de startblokken

Een groep die in de twee eerste jaren van haar bestaan geen enkel stukje vinyl geproduceerd heeft, en toch in de Engelse pers van meetaf als een superformatie omschreven werd; dat is het geval met The Armoury Show.

Een dergelijke reputatie heeft de groep te danken aan het "legendarische" verleden van haar vier componenten. Zanger en blikvanger Richard Jobson was op z'n vijftiende voorman van de Schotse punkgroep The Skids, die in Engeland grote populariteit genoot. Sindsdien is hij afwisselend door het leven gegaan als dichter (auteur van een reeks poëzieplaten), schilder, acteur, fotomodel, voetballer, ... Kortom alle bezigheden die iemand kunnen onderscheiden van het "banale burgerdom".

Op het podium voelt hij zich naar eigen zeggen het meest acteur. Daar ontplooit hij zijn persoonlijk "dans"-stijl, met zo'n onstuimigheid dat hij er nu en dan verstukte of ontwrichte ledematen aan overhoudt.

Zijn maat van bij The Skids, bassist Russell Webb, hield zich het ontstaan van The Armoury Show ondermeer onledig met het produceren van Virginia Astley's debuutalbum en een project met Pete Townsend.

John Mc Geoch is de derde Schot uit het gezelschap, en al evenzeer een bezig baasje. Hij was lid van Magazine van bij de oprichting en belandde via Visage bij Siouxsie and the Banshees. Daar bleef hij van '80 tot '82.

Mc Geoch wordt voor een flink stuk als de ontwerper van de nieuwe wave gitaarsound gezien; het vermorde, holle, echoënd geluid dat in de jaren '80 vertrouwd is gaan klinken.

De vierde man is drummer John Doyle, een Brit die — ook al — deel uitmaakte van Magazine, en nadien op platen van allerlei andere artiesten drumde.

Het viertal verbroederde in het voorjaar van 1983 en sleutelde vanaf dat moment aan een soort gemeenschappelijke voedingsbodem, in een groep zonder leider. De conflicten die voortkomen uit botsende ego's, zijn ze namelijk beu. Hun gezamenlijke muzikale voorkeur formuleren ze als: "houden van sterke, positieve en eenvoudige dingen".

Ruikt dat naar U2, Simple Minds, Echo and the Bunnymen, Big Country, ...? Dat zou best kunnen, maar The Armoury Show houdt het graag bij een minder groots-bombastische sound. Dat is te horen op de eerste LP, "Waiting for the floods", die tenslotte toch een aantal weken geleden verscheen. De single "Castles in Spain" gold als een eerste intentieverklaring, zowat een half jaar geleden.

Afgezien van de positieve geruchten uit Engeland is het nog een open vraag hoe The Armoury Show zich live presenteert. Maar alles wijst erop dat de groep zich bij deze overtocht naar het continent van haar sterkste zijde zal laten zien.

Het enige optreden in België is gepland op 2 december in de Manhattan. Organisatie van VZW Chestnut Three.

Linda Pollers

Amnesty International laat van zich horen

Gedurende de gehele maand december zal Amnesty International (AI) een grote sensibiliseringscampagne voeren, dat teneinde de fondsen nodig voor vrijwaring van de werking te vergaren.

AI is een wereldwijd verspreide organisatie die onafhankelijk is van elke regering, politieke partij, ideologie, godsdienstige gezindheid en van elk economisch belang. Zij speelt een eigen rol binnen het brede terrein van het werken voor mensenrechten. De activiteiten van de organisatie zijn uitsluitend gericht op gevangenen.

— Zij werkt voor de vrijlating van mannen en vrouwen die vastgehouden worden, waar ook ter wereld, wegens hun overtuiging, huiskleur, sekse, etnische afkomst, taal of geloof, en die geen gebod gebruikt of geprogeerd hebben; deze mensen worden *gewetensgevangenen* genoemd.

— Zij bepleit eerlijke processen binnen redelijke termijn voor alle politieke gevangenen en werkt voor politieke

gevangenen die zonder aanklacht of proces gevangenen zitten.

— Zij verzet zich tegen de doodstraf, marteling en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of straf voor alle gevangenen zonder uitzondering.

Om haar onafhankelijkheid en onpartijdigheid te bewaren aanvaardt AI geen subsidies van de nationale overheden voor de financiering van haar werking. Acties, campagnes en publicaties kosten evenwel veel geld. Voor dat geld is de organisatie volledig aangewezen op lidmaatschapsbijdragen en giften.

In het Leuvense komt deze campagne maar net op tijd want zelfs hier — Leuven is de thuishaven van A.I.-Vlaanderen — zit de organisatie eerder in de vergeetheid. Wel is er een studentenbrieffschrijfgroep actief iedere eerste woensdag van de maand in het Groot Begijnhof nr. 16.

In het kader van deze campagne zendt de BRT op vijf december een speelfilm uit die nauw aansluit bij Amnesty's werking: "Prisoner without a name, cell without a number".

Voor verdere informatie: A.I. Vlaanderen, Ruelensvest 127 te 3030 Leuven.

De Europese literatuur na 1945

De kronkels der letteren

In een tweetal universitaire lezingen schetst prof. M. Janssens (net bekroond met de driejaarlijkse staatsprijs voor essay en kritiek) de controver- siale en vaak moeilijk begaan- bare wegen die de Westerse (inzonderheid de Westeuropese) literatuur na WO II heeft bewandeld. Een berg van een onder- werp waarvan uiteraard enkel de grote ontwikkelingslijnen aan- geduid kunnen worden. Het voor de Westeuropese samen- leving zo cruciale jaar 1968 is ook in de literaire evolutie een haast mythisch breekpunt gewor- den. Dat jaar heeft prof. Janssens gekozen om zijn voor- dracht in twee lezingen op te splitsen: de naoorlogse litera- tuur tot '68 en de literatuur na '68. Deze tweede lezing gaat door op 28 november in de Grote Aula om 19.00 u. Voor hen die de eerste lezing niet bijwoonden: een samenvatting.

onverschilligheid, angst, eenzaamheid en dégoût verdwijnt het traditionele mensbeeld uit de literatuur.

De moderne mens krijgt gestalte in de absurde toneelstukken van Ionesco, Adamov, Beckett en anderen. Hun personages zijn subhumaan wezens die geen enkel besef meer hebben van hun plaats in tijd en ruimte. Ze vullen hun uren met verbodige handelingen of met wachten op een onbekende (Becketts "Waiting for Godot"). Hun greep op de wereld hebben ze verloren, ze worden overrompeld door de hen omringende objecten (Ionesco's "Les chaises"). In de absurde stukken is er van een logische of kronologische intrige geen sprake meer. De taal van de personages wordt tot het bot afgeknagd. En met hun taal verliezen ze hun identiteit, hun geheugen en hun zingeving.

In Amerika ontstaat in die periode de agressieve *Beat-beweging* (waarvan Jack Kerouac met zijn roman "On the road" zowat de bijbel schreef). Het is het begin van de hippiekultuur, die zich in de jaren '60 over de hele Westerse wereld zal verspreiden. De gebeurtenissen van '68 staan onmid- dellijk in verband met deze jongeren- beweging.

Naast de existentialistische walging en de eerste aanzetten van een agres- sive jongerenkontestatie, worden de jaren na de oorlog verder nog geken- merkt door een *katholiek renouveau*. Schrijvers als J. Greene, Bernanos, Mauriac, Böll en in ons taalgebied A. Demedts, M. Rosseels en B. Kemp werken en schrijven aan een nieuwe visie op God, geloof en de plaats van de Kerk. Zij buigen zich over een

aantal thema's die behandeld zullen worden op het veelbesproken Tweede Vaticaans concilie: de oekumene, de derde wereld, het minder afstandelijke godsbeeld enzovoort.

De Sixties

Tijdens de jaren '60 staat de literatuur onder het gesterne van het *eksperi- ment*. De traditionele roman raakt in een zware crisis. Het is echter geen nieuw fenomeen. Al meer dan een halve eeuw staat het oeuvre van schrijvers als Virginia Woolf, James Joyce, Thomas Mann, Franz Kafka te bonken aan de poorten van de psycho- logische roman met zijn logisch en kronologisch verhaal en zijn herkenba- re personages. De Franse *Nouveau roman* zet zich af tegen de traditionele Balzac-roman (A. Robbe-Grillet, N. Sarraute, Claude Simon...). De wer- kelijkheid is niet kenbaar en daarom niet reproduceerbaar in taal. Er wor- den eigenzinnige en afwijkende ro- manstructuren gekomponerd waarin voor herkenbare personages en situa- ties niet langer plaats is. Tegelijkertijd plooit de schrijver zich terug op zijn schrijverschap: het is het enige dat nog toegankelijk voor hem is. De literatuur staat in het teken van dit schrijven tot de tweede macht (schrijven over schrijven). Romans als "De Kapel- lekesbaan" van Boon en "De wonder- dering" van Claus zijn exponenten ervan. Hetzelfde fenomeen doet zich trouwens ook voor in de film (Fellini's 8 1/2). In tegenstelling tot de traditio- nele roman ligt aan de moderne roman geen eenheidswereld ten grondslag. De zogenaamde "ikjesroman" is hier een voorbeeld van: de vertelinstantie is

versplinterd in talrijke ikken. Iedere visie is gelijkwaardig. Er zijn zoveel waarheden als er gezichtspunten zijn.

In de jaren '60 breekt de kontestatie pas goed door. Men spreekt in dit verband van de "nozemliteratuur" of de "drek- en driflitteratuur" (term van W. Ruyslinck). Belangrijke aspecten hiervan zijn: de overdreven aandacht voor het fysieke en het animale (H. Miller, Nabokov, H. Claus, H. Raes), de interesse voor de psychische af- wijking (T. Williams, J. Daisne, H. Claus, H. Lampro), de sterk sadistische inslag en de mytisering van de seksuele akt. Het anti-bourgeois klimaat is ook de voedingsbodem voor het agressieve oeuvre van J. Geeraerts dat een vriel alternatief wil zijn voor de dekadente Westerse beschaving.

Laboratoriumfunctie

Het doorgedreven experiment heeft een soort tekst doen ontstaan die men met de muzikale term *opus* omschrijft:

het is een tekst die alleen maar tekst wil zijn. Het engagement van zulk een tekst ligt op louter formeel-linguïstisch vlak. Het oeuvre van Ivo Michiels is hiervan een voorbeeld.

Prof. Janssens eindigde zijn lezing met de vraag naar de noodzaak van deze vaak hermatische literatuur. Hij beantwoordde die vraag positief. De moderne literatuur heeft een soort van laboratoriumfunctie. Literaire eksperimen- ten zijn voorpostgevechten. Daarenboven is "onleesbaarheid" een relatief begrip. Ook de eerste impres- sionistische werken van Monet stuit- ten aanvankelijk op veel onbegrip en kritiek. Toch heeft deze elitaire litera- tuur een zware klap gekregen in het ondertussen legendarische jaar 1968. Hoe de literatuur zich verder ontwik- kelde verneemt u van prof. Janssens zelf of, bij afwezigheid, in dit blad. Volgende week eveneens een interview met de Staatsprijswinnaar.

Erwin Jans

AGENDA

Donderdag 28 november

- 20.00 u. **LITERAATUUR** Kortverhaal by A. Tsjechow. In 'tStuc. Org: Universitaire werkgroep literatuur
- 20.00 u. **MUZIEK** *Willem Vermandere* in: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21. Org: B.G.J.G.-Leuven
- 20.00 u. **LEZING** *Marie-Pascale Gildermyn* spreekt over *M. Broodthaers (kunstenaar en dichter)*. In S.A.S.K. (Vanderkelenstraat 30). Inkom: 120 fr.
- 20.30 u. **TONEEL** *Germania-toneel: Tubutsch* door het BKT, in Vliamingen- straat 83. Kaarten verkrijgbaar in 'tStuc en in Fabkar L&W.
- 20.30 u. **TEATER** *L'homme qui a voulu (een Tsjechow)*. Org: 'tStuc i.s.m. 't Hoogt, Utrecht. 120/200 fr. Ook: 29-11/1-2-3-4 december op zelfde uur.
- 20.30 u. **FILM** *La règle du jeu* van Renoir. In: Auditorium Vesalius. Inkom: 60/80 fr. Org: 'tStuc.

Zaterdag 30 november

- 20.30 u. **TEATER** *De Schotman* door Theater en muziek atelier spoor 6. Inkom: 80/100 fr. In: Q104, Vital Decosterstraat.

Maandag 2 december

- 20.00 u. **INFO + DEBAT** *Afval ... ook jou probleem*. In: Deelgemeentehuis Heverlee.
- 20.00 u. **LEZING** *Indianen-zijn onder Reagan ...* met dia's en discussie met Mark Banks (vertegenwoordiger American Indian Movement). Org: BANAL. In Auditorium Vesalius. Inkom: 60 fr.
- 20.00 u. **TONEEL** *Wonderen der Menschheid* (naar P. Caldaran de la Barca door Teater Vertikaal. Org: Cultureel Centrum Leuven. In: Stadsschouw- burg.
- 20.30 u. **FILM** *Kanal* van Wajda. In Auditorium Vesalius. 60/80 fr. Org: 'tStuc.
- 21.00 u. **KONCERT** *The Armory Show*. In Manhattan. 250/300 fr. Org: v.z.w. Chestnut Three.

Dinsdag 3 december

- 20.00 u. **GESPREK** met *Aurelien Thijs*, voorzitter van het Interdiocesaan Pastoraal Beraad (IPB) over *Verantwoordelijkheid van de leek in de kerk*.
- 20.00 u. **MUZIEK** *Rum*, in De Spuyse, cultureel ont-moetingscentrum, Tervuursevest 101, Leuven.
- 20.30 u. **FILM** *As en Diamant* van Wajda. In Auditorium Vesalius. Inkom: 60/80 fr. Org: 'tStuc.

Woensdag 4 december

- 15.00 u. -17.00 u. **LEZING** *American Studies: lezing L. Reychler* over *US Foreign Policy* in L&W, 8^e verdieping.
- 20.00 u. **TEATER** *Much ado about nothing* (Shakespeare) door *European Theatre Group of Cambridge University*. In Grote Aula. Inkom: 180/250 fr.
- 20.00 u. **TONEEL** *Un Tissu de Mensonges* (H. Whitemoor) door *Theatre National*. In Stadsschouwburg.
- 20.30 u. **FILM** *Alles is te koop* van Wajda. In Auditorium Vesalius. Inkom: 60/80 fr. Org: 'tStuc.

Donderdag 5 december

- 20.00 u. **LEZING** *Anny De Decker* spreekt over *Beuys J.* in S.A.S.K., Vanderkelenstraat 30. Inkom: 120 fr.
- 20.30 u. **KONCERT** *Maximalist* in 'tStuc. Inkom: 180/250 fr.
- 20.30 u. **FILM** *Citizen Kane* van O. Welles in Auditorium Vesalius. Inkom: 60/80 fr. Org: 'tStuc

Vrijdag 6 december

- 20.00 u. **KONCERT** door *Belgisch Kamerorkest* o.l.v. Rudolf Werthen, hulde aan 4 Leuvense componisten. In Auditorium Minnepoort, Albertaan 52. Org: Leuvense Concertvereniging.
- 20.30 u. **KONCERT** *Maximalist* in 'tStuc. Inkom: 180/250 fr.
- 22.00 u. **MUZIEK** *Peter Vandendriessche Quartet* in concert. In: De Witte Telperion, Naamsestraat 46. Inkom: gratis.

TENTOONSTELLINGEN

- GALERIJ PERSPEKTIEF** Janine Verdonck: Schilderijen. Tot 28 november.
- UNIVERSITEITSHAL**: 300 jaar chemie in Leuven en hedendaagse inzichten in de chemie. Tot 7 december.
- DEELGEMEENTEHUIS HEVERLEE**: Afval... ook jouw probleem! Toegang: ma-vr: 9-13 u en 13.30-16.30 u. Doorlopende diamontage en film. Tot 8 december.
- 't GEFLATTEERD PORTRRET**: foto's van Jan Goidsenhoven. Tot 19 december.

Op een onderhoudende en overzichtelijke manier bracht prof. Janssens voor een talrijk opgekomen publiek de literaire ontwikkelingsgang na 1945 in kaart. Literatuur beschouwt hij niet als een franje, als een mooi maar weinig ter zake doend cultureel aan- hangsel. Literatuur funktioneert vol- gens hem als een maatschappij- gevoelige seismograaf die reageert op gebeurtenissen en er een beeld van geeft: soms op een verkleinde schaal, soms ook als een groteske vertekening. Vandaar de voortdurende parallellen die hij in zijn lezing trekt tussen maatschappelijke en literaire ontwik- kelingen.

Auschwitz en de schone letteren

1945 laat een verwoest en moreel ontvriest Europa achter, dat cultureel een dieptepunt heeft bereikt. De concentratiekampen en de atoombom op Hiroshima konfronteren de naoorlogse schrijver met de zin van zijn schrijverschap. Het literaire klimaat wordt gedomineerd door het *existentialisme* en door de geschriften van Sartre, Camus, Simone de Beauvoir en anderen. Net zoals na de eerste wereldoorlog de "lost generation" ontstond (waartoe onder andere Hemingway en Gertrude Stein behoorden), vormt zich na de tweede wereldoorlog een nieuwe generatie van verlopen en rondolende intellek- tuelen die zich bedreigd voelen door een totalitaire militaristische samen- leving. De jaren '50 zijn de jaren van de Koude Oorlog, de Berlijnse kwestie, de opstand in Hongarije. Het is de wereld van Orwells anti-utopie "1984", de uitzichtloze wereld van Sartres "Huis clos". In dat klimaat van morele

Citaat van de week

"Het ergste wat dit land nu kan overkomen is dat het zijn vertrouwen gaat verliezen in integere en intelligente staatslieden als bijvoorbeeld Justitieminister Jean Gol. Hij is een bijzonder eerlijk en knap man en bovendien erg moedig."

Tobias Deschrijver in Zondagsblad van 24 november 1985, blz. 12

De affiche op nevenstaande foto belooft het paradijs op aarde, maar bevat een serieuze vadder onder het gras. Of het een grap, een misverstand of kwaad opzet 'etrefri weet niemand. Feit is dat van de hele zaak niets aan is. Ook de Sociale Dienst, waar de werkwil- ligen toestromen, zit met de hele zaak grondig ver- veeld. (foto Veto)

Prikkeldraad-badge

Omdat elke minderheid een meerderheid kan worden, zetten wij ons in voor minderheden die momenteel gediskrimineerd worden, zoals de AIDS-patiënten. Hieronder vindt u een badge, die u kunt uitknippen en opplakken op uw uit de mode geraakte badges.

- Gezocht -
Wals
joudentent
tijdens de
kerstvakantie
wendt u tot de
sociale dienst